

Strop Ten Toga

N°

67

Trimestrieel tijdschrift

19^e JAARGANG
JUNI
JULI
AUGUSTUS
2026

Inhoudstafel

Togapraat door mr. Griet Van Durme 3

Woord van de stafhouder 4

EXIUS door mr. Griet Van Durme 5

Bewegingen 6

Interview rechter Eva Hauttekeete door mr. Manon Huyghe 8

Joost mag het weten, interview met de archivaris van de Gentse balie 11

De plaatsvervangende rechters

interview met prof. Joke Baeck en met 3 plaatsvervangers door mr. Griet Van Durme en mr. Ingeborg Vereecken 14

Interview Sabine De Bauw door mr. Dirk Van de Gehuchte 18

Interview Dr. Verfaillie (PC Guislain) door mr. Johan Cansse 20

Interview vrederechter Deinze door mr. Yves Bracke 27

Vlaamse Conferentie door mr. Sofie Lesandré 32

Wel en wee 33

Commissie van de stagiairs door mr. Marie Loncke 34

Alleman door mr. Dirk Van de Gehuchte 37

5

8

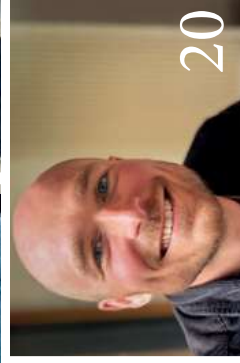
11

14

27

20

COLOFON

Een uitgave van Orde van Advocaten - Balie Gent.

Verantwoordelijke uitgever: Orde van Advocaten – Balie Gent.

Filip Mertens, Stafhouder, gerechtsgebouw, Opgeestlaan 401, 9000 Gent.

Hoofdredactie: mr. Griet Van Durme

Redactieraad: mr. Laura Otte, mr. Chris Cauwe, mr. Ingeborg Vereecken, mr. David Serrus, mr. Dirk Van de Gehuchte,

mr. Lenny Van Tricht, mr. Yves Bracke, mr. Piter De Wilde, Saskia Goethals, mr. Sofie Lesandré, mr. Mathieu Derycke, mr. Tine Bricout, mr. Manon Huyghe

Ontwerp & layout: Stook.be

Togapraat

door mr. Griet Van Durme

Het is een bevreemdend maar jaarlijks weerkerend fenomeen:

de cadans van het gerechtelijk jaar lijkt bij de start in september traag en plechtig,

maar tegen de tijd dat de lentemoetheid toeslaat,

stellen we vast dat de kalender ons genadeloos heeft ingehaald.

"Terwijl de toga's nog maar net gekomen lijken van de winterse zittingen, kondigt het einde van het gerechtelijk jaar zich alweer aan."

Gelukkig deed de redactieraad nog een laatste krachtsinspanning om er alweer een bijzonder nummer van te maken.

In de advocatuur en de magistratuur focussen we vaak op de letter van de wet, maar de psychische realiteit van cliënten dwingt ons tot een bredere blik. Mr. Johan Cansse legde zijn oor te luisteren bij een psychiater van PC Guislain, wat tot verrassende conclusies leidt.

Daarnaast werpen we een kritisch licht op een (blijkbaar) onmisbaar doch vaak onderbelicht instituut: de plaatsvervangende rechters. We onderzoeken de uitdagingen van deze dubbelrol en de deontologische evenwichtsoefening die het vereist.

Verder komen ook zomaar evenytjes drie (effectieve) magistraten aan bod, een raadsheer, een rechter in de rechtbank van een eerste aanleg en als kers op de taart een vrederechter. Elk van hen vertelt gepassioneerd over hun vak, wat tot inspirerende en boeiende gesprekken leidt.

Terwijl de vakantieperiode wenkt en de snelheid van het jaar hopelijk even plaatsmaakt voor reflectie, wens ik u veel leesplezier met dit goedgevulde nummer. Laat het een moment van ontspanning zijn tijdens de laatste rechte lijn naar de zomer of, liever nog, de vaste waarde in uw reiskoffer.

| door stafhouder Filip Mertens

Dag confrater,

Op het ogenblik dat u dit leest, is het zomer.

De verkiezingen voor de organen van de Orde liggen achter ons.

De out-of-office-berichten worden intenser en zelfs creatiever.

Misschien reageren de (meeste) cliënten de komende weken wel verrassend begripvol wanneer u “na 15 augustus” suggereert.

De aankomende vakantie biedt in ieder geval iets wat in de rest van het jaar schaars blijft: ruimte.

Ruimte om afstand te nemen van het constante tempo, ruimte om dossiers vanuit een ander perspectief te bekijken — ruimte om die dossiers net heel even niet te bekijken: sommige dossiers aarden ook bijzonder goed in een strandjas.

Misschien vinden we de komende weken zelfs ruimte voor lectuur die niet onmiddellijk tot een conclusie moet leiden.

De zomervakantie is ook altijd een beetje het moment om terug te blikken op het voorbije jaar.

Het was een druk jaar, dat begon met een ophefmakend proces in Brussel en gekleurd werd door dolijnen en andere rare creaturen.

Begin mei was er nog het Vlaams Pleitjuweel dat we voor het tweede opeenvolgende jaar mochten organiseren. In Brussel kreeg ik daarvoor alle lof toegezwaaid. Die lof komt uiteraard niet mij toe, maar aan het bestuur van onze conferentie dat ook deze activiteit weer tot in de puntjes verzorgde.

De commissie van stagiairs is intussen druk bezig met een enquête over de stageopleiding. Ik kijk benieuwd uit naar de resultaten.

Ook de administratie van onze balie heeft een gans jaar het beste van zichzelf gegeven. We begonnen het gerechtelijk jaar noodgedwongen met een uitgedunde equipe, maar dankzij ieders inzet — met zichtbaar enthousiasme — bleef de werking verzekerd. U hebt het wellicht nauwelijks gemerkt, en dat is misschien wel het mooiste compliment dat ik hen kan geven.

Of u de komende weken nu kiest voor een verre reis, een rustige thuisbasis of eenvoudige weg en wat minder strak gevulde agenda: ik wens u een deugddoende zomer toe.

Met een knipoog naar mijn voorwoord uit het vorige nummer (als u dat voorwoord überhaupt al las): wie weet vindt u deze zomer toch tijd voor een whisky en een sigaar. In dat geval: u belt mij maar.

Ik kijk er alvast naar uit u in september opnieuw te ontmoeten (al dan niet licht gebruid), hopelijk met een hernieuwde goesting: met goesting hebben wij het mooiste beroep dat er is.

Vriendelijke groeten,

Filip

door mr. Griet Van Durme

EXIUS: Iets voor u?

Soms ontstaat het beste initiatief vanuit een kritische noot.

Bij een aantal ereadvocaten heerste het gevoel dat hun baliebijdrage weinig tastbare ‘return’ bood.

En hoewel wij natuurlijk vinden dat een abonnement op Strop & Toga simpelweg onbetaalbaar is 😊

begrepen we de roep om meer. Het resultaat? De geboorte van EXIUS.

Een vliegende start

De eerste activiteit was meteen een schot in de roos: oud-rechter en gewezen confrater Philippe Van Maele nam de groep mee op een fascinerende zoektocht door Gent naar de nog steeds spoorloze Rechtvaardige Rechters.

De komende activiteiten beloven veel goeds, met als eerstvolgende hoogtepunt op 11.06.2026 een voorstelling van Poppentheater Pedrolino door oud-confraters Dieter Vanoutrive en Erwin Penning. Verder wordt er achter de schermen hard gewerkt aan nieuwe initiatieven, zoals een lunchcauserie met inspirerende gastspreekers.

Van gezellig samenzijn tot klankbord

Wat begon als het idee voor een klassiek jaren ‘80 ‘gezellig samenzijn’ — inclusief een vleugje cultuur — groeit langzaam uit tot iets veel mooiers. Na decennia zij aan zij gewerkt te hebben, bleek de behoefte groot om herinneringen op te halen en samen te mijmeren over de toekomst. Maar EXIUS hoopt verder te gaan dan nostalgie alleen. De vereniging wil op termijn ook een (goed) luisterend oor bieden aan de jongere generatie advocaten die worstelen met praktische uitdagingen. De ervaring van de ‘grijze eminenties’ wordt zo een waardevol kompas voor de toekomst van de Gentse balie.

De Gentse Grijze Advocaten zoeken u!
Bent u gewezen advocaat en mist u de verbinding met uw voormalige confraters? Of u uzelf nu met een glimlach identificeert als een van de ‘Gentse Grijze Advocaten’ of simpelweg wilt genieten van goed gezelschap: u bent bij EXIUS meer dan welkom. Sluit u aan bij EXIUS en ontdek dat het leven na de actieve advocatuur minstens even boeiend kan zijn als de carrière die eraan voorafging!

U kunt contact opnemen met de initiatiefnemers

Marc De Boel
(marc.deboel@gmail.com)

0475/980254

Krista De Bie

(krista.debie@skynet.be) 0475/605662

Edward Dancels

(edward.dancels@telenet.be)

0495/573695

Interview rechter Eva Hautekeete

| door mr. Manon Huyghe

Voor mijn eerste interview voor 'Strop en Toga' had ik de eer en het genoegen om in gesprek te gaan met één van de nieuwste gezichten binnen de zetelende magistratuur.

Familierechter mevrouw Eva Hautekeete hield initieel de boot af omdat het naar eigen zeggen mogelijk is "niet interessant genoeg zou zijn voor S&T". **Hoewel deze sympathieke bescheidenheid siert, werd al snel het tegendeel bewezen. Het werd een boeiend gesprek over haar rol als advocaat en magistraat met empathie voor haar medemens als rode draad.**

Droom of tunnelvisie?

Ik wist al op heel jonge leeftijd dat ik advocaat wilde worden. Dat sprak tot mijn verbeelding. Ik ben tijdens mijn jeugd niet meer van dat idee afgesapt, wat op zich wel een beetje riskant is voor tunnelvisie. Andere interessante opties heb ik namelijk nooit overwogen. Rechten heb ik gestudeerd aan de Universiteit Gent. Nadien heb ik nog een bijkomend jaar gestudeerd aan de VUB. Deze extra studie was gericht op Europees en internationaal recht met een focus op diplomatie en maritiem recht. Ik vond dat op zich zeer

boeiend, maar gedurende mijn baliestage kwam ik op een kantoor terecht dat zich vooral focuste op familie- en jeugdrecht. Zo ben ik in die rechtstak gerold. Mijn stagejaren waren leuk, maar pittig. Ik ben er zoals veel stagiairs ingegooid, wat soms voor frustraties en stress zorgde maar achteraf bekeken de beste leerschool bleek. Uiteindelijk heb ik negen jaar gewerkt op het kantoor van mijn patron. In 2015, het jaar dat mijn zoon werd geboren, heb ik de overstap gemaakt naar advocatenkantoor Curalys te Gent. Daar heb ik opnieuw negen jaar gewerkt als advocaat.

Dichtbij of veraf?

In mijn jeugddossiers stond ik wel dicht bij de jongeren en probeerde ik zeer bereikbaar te zijn. In mijn filedossiers probeerde ik iets meer afstand in te bouwen. Ik heb moeten leren om mensen af te grenzen. In het begin van mijn carrière heb ik de fout gemaakt om mij te veel te laten meeslepen. Als advocaat moet je hiervoor waakzaam zijn want als je te weinig afgrenst, dan wordt dat eigenlijk onmiddellijk afgestraft. Een goede balans tussen voldoende betrokkenheid enerzijds en afstand anderzijds is belangrijk.

Wanneer ik stopte in de advocatuur, vond ik het wel lastig om mijn jeugddossiers los te laten. Evident had ik het volste vertrouwen in de advocaten die mijn dossiers verder zouden opvolgen, maar voor de jongeren viel er een vast gezicht weg. Ik heb sommige jongeren heel lang gekend, van klein kindje tot hun meederjarigheid. Het besef dat ik niet meer zou weten hoe het met hen ging, deed dus wel een beetje pijn. Toch is loslaten ook hier van belang, want anders zijn we niet meer professioneel bezig. Je moet opletten dat je geen moederrol speelt.

Lekker naïef

Mijn grootste verwezenlijking? Goh, dat vind ik een moeilijke vraag. Ik hoop dat ik hier en daar iemand echt heb kunnen helpen. Ik durf te denken dat dit wel gelukt is, gezien er mij bijvoorbeeld nog verschillende jongeren na hun meederjarigheid of na mijn sprong naar de magistratuur spontaan opbelden om te laten weten hoe het gaat.

De hoop om iemand te kunnen helpen en iets te betekenen, dat is natuurlijk waar iedereen op hoopt. Het is de reden van de meeste mensen om voor deze job te kiezen. Dus ja, misschien lekker naïef, maar ik blijf bij mijn antwoord.

Moest ik opnieuw mogen beginnen, zou ik zeker hetzelfde pad volgen. In grote lijnen zou ik niets willen veranderen. Natuurlijk zou ik liever bepaalde beginnersfouten niet meer opnieuw willen maken. Anderzijds zijn het die fouten waar je veel van leert. Het is trouwens niet erg om fouten te maken als je eruit leert. Te braaf zijn, geen nee durven zeggen, mottige vervangingen op mijn bord laten schuiven.... Achteraf is het natuurlijk altijd gemakkelijk gezegd.

Van balie naar zetel

In december 2024 werd ik benoemd als magistraat. Deze overstap zat alijd al in mijn achterhoofd, maar ik had geen haast. Er zijn veel jonge collega's die dat fantastisch doen, maar zelf wilde ik niet te jong zijn om aan deze job te beginnen. Het idee is blijven rijpen in de loop der jaren. Vooral door veel op de rechtbank te komen en mij de bedenking te maken hoe boeiend het is om vanuit een ander perspectief dezelfde soort dossiers te behandelen. De sprong naar magistratuur was dus absoluut geen verrassing voor de mensen die dicht bij mij staan.

Of deze verandering een grote invloed heeft op mijn 'work life balance'? Momenteel ervaar ik het als zwaarder, maar ik wil dit meteen duiden want ik wil niemand afschrikken. Ik had hier rekening mee gehouden. Als je iets al achttien jaar doet, heb je veel automatismen en gewoontes. Je hebt ondervonden wat wel en niet werkt en je hebt de tijd gehad om een evenwicht te vinden. Ik had op voorhand dus zeker anderhalf jaar à twee jaren ingecalculeerd om opnieuw zo'n evenwicht te vinden. Eigenlijk begin je opnieuw. Je zou kunnen zeggen dat het een gemakkelijke overgang is omdat de materie bekend terrein is, maar het blijft een volledig andere job. Deze periode van aanpassing zou er bovendien in eender welke andere job ook geweest zijn.

Het betekent dus niet dat je in de magistratuur geen 'work life balance' kan hebben, maar voor mij is het momenteel nog wat zoeken. De instroom is heel groot en die kan je minder beheersen. Als je het als advocaat enorm druk hebt en er belt een nieuwe cliënt, kan je ervoor kiezen om het dossier niet aan te nemen. Op de rechtbank is dat geen optie. De verzoekschriften en de dagvaardingen komen binnen en je moet het kunnen bolwerken. Maar ik zie het zitten en ben zeker hoopvol (lacht).

Joost mag het weten

Interview met de archivaris van de Gentse balie

Joost Van Damme

- Geboren te Gent op 2 februari 1982.
- Hij behaalde in 2005 het diploma van Ir-centraat in de rechten en is sinds datzelfde jaar verbonden aan de balie van Gent.
- Hij was van 2005 tot 2011 geassocieerd advocaat bij het kantoor Storme, Leroy & Van Parys. Sinds 2011 leidt hij het door hem opgerichte Advocatenkantoor Joost Van Damme.
- Binnen de balie engageerde hij zich jarenlang in verschillende bestuurs- en opleidingsfuncties. Zo was hij voorzitter van de Commissie van Stagiairs (2006-2008), openingsredenaar van de Conferentie bij de balie Gent (2009), voorzitter van de Stagede Commissie (2011-2012) en is hij sinds 2011 arbiter bij de taxatiecommissie erelonen van de balie Gent.
- Daarnaast zetelde hij meermaals in de Raad van de Orde van Advocaten te Gent (2010-2012, 2020-2023, 2024-2025 en 2025-2026) en is hij momenteel archivaris van de Gentse balie.
- Zijn praktijk focust onder meer op jacht- en wapenwetgeving, onderwijsrecht, tuchtrecht, bijzonder strafrecht en ondernemingsrecht.

Sommige advocaten houden zich bezig met de toekomst.

Anderen met het onmiddellijke: zittingen, deadlines, conclusietermijnen en consultaties.

Joost Van Damme bewaart intussen het verleden.

De verloren gegane psycholoog

Vaak wordt gezegd dat de job als rechter eenzaam is, maar dat gevoel heb ik niet. Op dinsdag en woensdag heb ik sowieso al zitting op de rechtbank. Daarnaast heb je nog het horen van de kinderen. Bovendien zijn er veel collega's. Er is altijd volk op de rechtbank. Wij lopen elkaars bureau binnen en stemmen ook eens af met elkaar. In dat opzicht vind ik het zeer vergelijkbaar met mijn leven als advocaat. Ik heb ook heel veel interactie met de mensen zelf. Vaak willen mensen vooral het gevoel dat iemand écht naar hen luistert. Door hen te horen en hen dat forum te geven, kan de sfeer van grimmig naar goedmoedelijk gaan. Wanneer je voelt dat mensen met minder frustraties naar buiten gaan dan ze naar binnen zijn gekomen, geeft dat voldoening. Als je dingen hebt kunnen bereiken, heb je het gevoel dat je de wereld aankan. Er zijn natuurlijk ook zittingen waarbij ik nadien mijn deur sluit en hoop dat niemand nog tegen me praat (lacht). Hoogtes en laagtes zijn er in elke job.

Moest ik morgen een andere rechtstak kunnen kiezen, is mijn grote droom jeugdrechter worden. Ook zetelen in de Kamer voor de Bescherming van de Maatschappij of de Straftoevoersrecht-bank staan hoog op mijn verlanglijstje. Ik zou altijd neigen in de richting waar menselijk contact centraal staat. Ik zou moeilijk tot mijn recht komen op een kamer waar dat er vooral schriftelijk gecombineerd wordt over zeer juridisch-technische zaken. Ik ga altijd kiezen voor de combinatie tussen het juridische en mijn gemiste carrière als psycholoog.

Afsluiten doet mevrouw Hautekeete met een tweeledige boodschap aan de balie:

1) "Wees to the point. Ik zeg dat niet uit luidheid, maar omdat ellenlange besluiten vaak geen meerwaarde hebben."

2) "Wees vooral mild voor elkaar en voor uw cliënten. Je bent met mensen bezig, wees alsjeblieft niet te hard. Het idee van naar de rechtbank te komen om ruzie te maken, dat vind ik het slechteste idee ooit."

En zo werd het gesprek met mevrouw Hautekeete niet alleen een inkijk in het leven van een familierechter, maar ook een herinnering aan wat justitie op haar best kan zijn: juridisch scherp, menselijk waar nodig en vooral gedragen door mensen die blijven geloven in dialoog boven conflict. Of zoals ze het zelf misschien zou zeggen: minder zagen, meer luisteren. Een boodschap waar zowel de balie als de zetel wellicht nog iets aan hebben.

Zwart of wit

Als advocaat is het zo belangrijk om bij de essentie te blijven. Houd het kort, bondig en duidelijk. En pleit vooral niet tegen terwijl het wit blijkt op basis van de voorliggende stukken. Dat mensen liegen, tot daar. Maar als advocaat moet je wel optellen dat je alles goed op voorhand hebt gecheckt. Het is altijd gevaarlijk om louter af te gaan op hetgeen je cliënt zegt.

Een pleidooi heeft absoluut een meerwaarde, maar houd het bij de essentie. Benadruk wat ik echt niet over het hoofd zou mogen zien. Ik snap bijvoorbeeld niet dat mensen soms staan te pleiten over zaken waar een akkoord over bestaat. Probeer herhaling te vermijden, al moet ik toegeven dat ik mij hier zelf ook soms op betrap. Dan denk ik in mezelf "Eva, stop met zagen want als je het een keer zegt, zouden ze het moeten gehoord hebben." En ten slotte: blij vooral rustig. Bitsig en agressief pleiten, dat helpt niet. Integendeel. Ik heb al dossiers gehad waarbij de advocaten ruzie staan te maken terwijl de partijen zich eigenlijk beschaafd gedragen. Tijdens een interactief debat probeer ik dan met de mensen in gesprek te gaan. Soms voel, zie en hoor ik dat mensen zich in een oplossing kunnen vinden, maar dat de advocaat er tussen springt en zich verzet. Het zijn uiteindelijk wel de mensen die het gaan moeten doen, hé. Laat de keuze op dat moment bij hen liggen.

Voormalig advocaat maakt betere rechter, of andersom?

Het feit dat ik veel ervaring heb als advocaat in dezelfde materie waarin ik nu als rechter fungeer, heeft zeker voordelen. Ik weet hoe het werkt aan de andere kant dus ik heb begrip voor dingen die gevraagd of gezegd worden. Ik kan mij voorstellen dat rechters die nooit advocaat zijn geweest sommige dingen niet snappen. Een advocaat die veel te laat is, laat geraadpleegd wordt of zonder deftige instructie naar de rechtbank wordt gestuurd,... Ik weet hoe dat gaat waardoor ik niet snel geneigd ben om 'ambetant' te reageren.

Anderzijds heb ik nu ook meer begrip voor dingen die een rechter doet of niet kan doen. Als advocaat kon ik mij enorm opjagen in de lange wachttijden in de gang. Ik dacht altijd: "Dit moet toch beter kunnen" of "fixer gewoon een extra zitting". Nu merk ik dat er toch meer bij komt kijken dan gedacht. Zo heb ik eens geprobeerd om mijn zittingen op uur te organiseren, maar dit bleek niet handig wanneer partijen anders hadden afgesproken of advocaten ergens anders waren weerhouden. Als je extra zittingen wilt organiseren, heb je een griffier nodig. Zij zijn echter ook onderbemand. Je moet rekening houden met het feit dat het parket mogelijk aanwezig wil zijn, met de dienstregeling,... Er zijn veel aspecten waar je als advocaat niet bij stil staat.

In een ideale wereld zou elke rechter even moeten meelopen als advocaat en omgekeerd. Ik denk dat sommige mensen slechte gewoontes zouden afdleren en dat er meer wederzijds begrip zou zijn. Dus de switch van het ene beroep naar het andere helpt zeker op vlak van inlevingsvermogen, maar of het mij een betere rechter maakt? Dat zal je moeten vragen aan uw collega's aan de balie (lacht).

Als archivaris van de Gentse balie waakt hij over ingebonden verslagen van de Raad van de Orde, oude tuchtdossiers, tableau-lijsten en archiefstukken die soms ouder zijn dan de confraters die vandaag door de wandelingen van het gerechtshof gebouwd lopen. Het is een functie die enigszins stoffig klinkt, maar tegelijk veel vertelt over een beroepsgroep die haar geschiedenis dichterbij zich draagt dan ze zelf vermoedt.

S&T: Archivaris van de Gentse balie: dat is niet meteen een functie waarvan kinderen dromen. Hoe bent u daarin verzeild geraakt?

JVD: Van Dammé: De eerste aanstelling gebeurde onder het batonaat van Thierry Beele. Men voelde toen, mede naar aanleiding van de verhuus van het oude naar het nieuwe gerechtshof, dat er nood was aan een beter overzicht van wat de balie allemaal onder zich hield, en aan een systeem om bepaalde stukken voor de toekomst te bewaren.

Het is een onbezoldigd mandaat: er stond geen rij kandidaten aan te schuiven (lacht).

S&T: Waaruit bestaan die archieven concreet?

JVD: Een deel wordt nog door de balie zelf bijgehouden. In het kabinet van de staathouder bevinden zich bijvoorbeeld de ingebonden verslagen van de Raad van de Orde. Die zijn consulteerbaar vanaf 1850 tot 1898 en vervolgens opnieuw vanaf 1923.

Daartussen zit een gat, onder meer door de oorlog en door de brand van het oude gerechtshof op 19 maart 1926. Daarbij zijn een aantal stukken verloren gegaan.

We bewaren daarnaast ook nog een bescheiden collectie oude tableau-lijsten. Een deel zit nog in het oude paleis, en een groot deel werd overgedragen aan het Rijksarchief.

S&T: Over hoeveel materiaal spreken we dan?

JVD: In 2011 bevestigde het Rijksarchief over ongeveer 28 strekkende meter archief te beschikken voor de periode 1942 tot 1988, plus nog ongeveer twee strekkende meter oudere stukken. Het oudste stuk gaat daar terug tot 1914.

Dat archief bevond zich vroeger in Beveren en werd later overgebracht naar de Bagattenstraat in Gent. In 2015 werd bovendien nog een aanzienlijk aanvullend archief uit de jaren tachtig, negentig en tweeduizend overgedragen.

Daarom is het werk van mensen zoals ere-advocaat Mark Rummens ook zo belangrijk. Hij maakt momenteel een inventaris van het archief in het Rijksarchief. Zonder inventaris wordt een archief al snel een doolhof.

S&T: Bestaat er eigenlijk een formeel kader rond de raadpleging van die stukken?

JVD: Ja. Onder staathouder Marnix Moerman werd, op mijn voorstel, een reglement uitgewerkt dat vandaag opgenomen is in het lokale baliereglement. Daarin wordt onder meer geregeld hoe raadplegingen kunnen gebeuren en onder welke voorwaarden.

Dat was nodig, omdat men uiteraard een evenwicht moet vinden tussen historische ontsluiting en discretie. Zeker bij tuchtdossiers en gevoelige stukken.

S&T: Welke vragen krijgt u het vaakst?

JVD: Dat is heel uiteenlopend. Regelmatig gaat het over opzoeken naar vroegere confraters of over historische kwesties. Vooral tussen 2013 en 2019 kregen wij veel vragen van onderzoekers en universiteiten rond confraters tijdens de oorlog, incivieke dossiers en overleden advocaten.

Zo zijn we bijvoorbeeld gecontacteerd i.v.m. de geschiedenis van André Mandryckx. Dat is een bijzonder figuur uit de Gentse baliesgeschiedenis.

Mandryckx was advocaat, maar tegelijk ook politiek zeer actief. Tijdens de oorlog speelde hij een rol binnen het verzet en werd hij uiteindelijk gedeporteerd naar Neuengamme. Daar slaagde hij er vanuit administratieve functies in om medegevangenen te helpen en waarschijnlijk ook verschillende levens te redden.

Na de oorlog werd hij echter zelf van collaboratie verdacht, precies omdat hij in het kamp een dubbelrol had moeten spelen om zijn positie te kunnen behouden. Dat toont hoe genuanceerd en complex zulke verhalen zijn.

S&T: Uw interesse in archieven beperkt zich blijkbaar niet tot de balie.

JVD: Nee. Ik ben ook archivaris van de Koninklijke en Ridderlijke Hoofdelde van Sint-Michel, waarvan de archieven teruggaan tot 1613, en van de Sint-Antoniusgilde, waarvan de oorsprong teruggaat tot 1482.

Dat zijn uiteraard totaal andere instellingen, maar de logica blijft dezelfde: proberen bewaren wat anders langzaam verdwijnt.

S&T: Worden vandaag nog stukken aan de balie geschonken?

JVD: Ja, af en toe. Soms gaat het over documenten, soms over tableau's of portretten van vroegere staathouders of confraters. Die worden dan bijvoorbeeld opgehangen in het gerechtshofgebouw of opgenomen in het archief.

Dat draagt in belangrijke mate bij aan het institutionele geheugen van de balie.

S&T: Hoe ziet u de toekomst van het archief? Alles digitaliseren?

JVD: Digitalisering zal uiteraard belangrijk worden. Alleen mag men niet onderschatten hoeveel werk dat is. Archieven digitaliseren betekent niet gewoon documenten scannen. Je moet structureren, inventariseren en contextualiseren.

En tegelijk blijft er ook iets bijzonder aan fysieke archieven. Een ingebonden verslagboek van honderd jaar oud heeft natuurlijk een andere historische waarde dan een pdf-bestand.

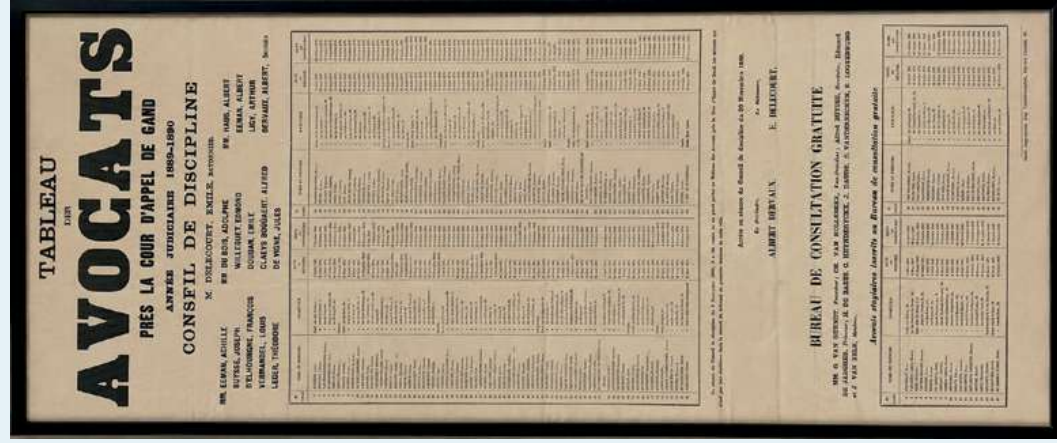
S&T: Is de advocatuur volgens u voldoende bezig met haar eigen geschiedenis?

JVD: Ik denk dat de meeste advocaten vooral bezig zijn met hun dagelijkse praktijk, wat uiteraard logisch is. Maar tegelijk merk je wel dat er veel interesse ontstaat zodra men begint te vertellen over de geschiedenis van de balie.

En eigenlijk is dat ook niet zo vreemd. In die archieven zie je vaak dat discussies waarvan wij denken dat ze heel actueel zijn, zich tientallen jaren geleden ook al stelden. Alleen de context verandert.

S&T: Dus eigenlijk: Joost mag het weten?

JVD: Soms is het niet slecht dat een archief haar geheimen bewaart.

Joke Baeck

- Afgestudeerd in 2002 aan de Universiteit Gent
- Bailestage bij kantoor Storme
- Praktijkassistent bij prof. Hubert Bocken
- Doctoraat over de restitutie- verplichtingen na vernietiging of ontbinding van overeen- komsten
- Prof. goederenrecht en zeker- heidsrecht.
- Lid Hoge Raad voor de Justitie

door mr. Griet Van Durme en mr. Ingeborg Vereecken

Interview met prof. Joke Baeck over de plaatsvervangende rechters

In het Nieuw Juridisch Weekblad (NJW) verscheen onlangs een artikel over een grootschalig onderzoek

naar de inzet van plaatsvervangende rechters. Omdat dit onderwerp de kern van onze rechtspraak raakt,

gingen we in gesprek met prof. Joke Baeck.

De aanleiding: van masterproef naar praktijkonderzoek

De basis voor het onderzoek werd gelegd door een masterproef van (inmiddels confrater) Chér De Roeck. Hoewel haar werk de theoretische voor- en nadelen van het statuut van de plaatsvervanger belichtte, ontstond al snel het idee om de praktijk zelf te polsen via een enquête. Samen met Sijm Van Ruymbeke (die als handelingenieur de statistische verwerking verzorgde) bevroegen de onderzoekers zowel advocaten als magistraten.

De respons was mooi: met ruim 800 antwoorden – nagenoeg gelijk verdeeld over beide beroepsgroepen – biedt het onderzoek een representatief beeld van de huidige opinie binnen justitie.

Structurele inzet onder vuur
De algemene conclusie is helder: er is een breed draagvlak voor de inzet van plaatsvervangers bij occasionele vervangingen. De structurele inzet van plaatsvervangers stoot daarentegen op veel weerstand. De voornaamste bezwaren hebben te maken met de kernwaarden van de rechtspraak: onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Een heikel punt is ook de vergoeding. Plaatsvervangers werken momenteel onbezoldigd en zijn zelfs niet verzekerd tegen arbeidsongevallen. Veel respondenten pleiten voor een hervorming van dit systeem. Het gebrek aan een officiële vergoeding voedt immers de twijfel: als er geen loon tegenover staat, welk ander (onbedoeld) onderdeel speelt dan mee? Natuurlijk zijn er veel plaatsvervangers die zetelen vanuit maatschappelijk engagement of professionele nieuwsgierigheid. Het heeft onmiskenbare voordelen om eens aan de andere kant van de balie te staan; het biedt een uniek inzicht in de interne werking van een rechtbank.

Internationale kritiek en de schijn van partijdigheid

Is de bezorgdheid over onpartijdigheid terecht? In het buitenland kijkt men met verbazing naar het Belgische systeem. Zo- wel de Hoge Raad voor de Justitie (HRJ)

De drempel: het examen
Sinds 2020 is de toegang tot het ambt strenger geworden. Kandidaten moeten nu slagen voor een examen bij de HRJ. Dit bestaat uit een mondelinge proef, voorafgegaan door een schriftelijk gedeelte. Kandidaten kunnen kiezen tussen de materie gerechtelijk recht of strafprocesrecht.

Tijdens het examen krijgen kandidaten een casus uit de praktijk voorgelegd. Hoewel de proef zeer praktijkgericht is, blijft het een examen: voor 2024-25 was ongeveer 60 % geslaagd (Nederlandstalig), voor 2025-26 slaagde ongeveer 70% (Nederlandstalig).

Onvoorbereid verschijnen of werken met verouderde wetboeken is dan ook geen optie; een grondige opfrissing van de procedureregels is essentieel.

Tussen ideaal en werkelijkheid

Hoewel prof. Baeck het huidige systeem niet ideaal vindt, waarschuwt zij dat een plots afschaffing tot problemen zou leiden. In de huidige staat van justitie fungeren plaatsvervangers vaak als noodzakelijke dam tegen de gerechtelijke achterstand. Toch moet er volgens haar gezocht worden naar alternatieven om de structurele inzet te stoppen. De drempel is momenteel erg hoog: kandidaten moeten een examen afleggen voor onbetaald werk, wat het aantal gegadigden logischerwijs doet afnemen. Voor wie een definitieve overstap naar de magistratuur overweegt, kan het een nuttige eerste stap zijn.

Conclusie van prof. Baeck na de enquête is toch vooral om plaatsvervangers niet structureel in te zetten. Er moet worden nagedacht over maatregelen om het risico op belangenvermenging en de schijn van partijdigheid te beperken. Daarnaast dringt zich een correct vergoedingssysteem op.

Tijd om dit alles even voor te leggen aan een aantal plaatsvervangers aan onze balie.

Dank alvast prof. Baeck!

Interview met enkele confraters die zetelen als plaatsvervangend rechter en dit zowel op het niveau van het hof van beroep (Mr. Nadi- ne Verbeest), de recht- bank van eerste aanleg (Mr. Marc Schollier) en het vredegerecht (Mr. Annick Verstringhe).

Maar aanleiding van het interview van Strop en Toga met Prof. dr. Joke Baeck, lid van de Hoge Raad voor de Justitie,

over de al dan niet structurele inzet van advocaten als plaatsvervangend rechter, polste Strop en Toga ook eens bij enkele Gentse confraters

die sinds jaar en dag zetelen als plaatsvervanger

naar hun ervaringen als plaatsvervanger en hun inzichten over het systeem.

door mr. Griet Van Durme en mr. Ingeborg Vereecken

Confrater Nadine Verbeest is advocaat sinds 1983, liep stage op het kantoor van Bernard De Lathouwer en Hilla Versichelen en is vooral actief in het personen en familierecht en het verkeersrecht. Zij wordt ook vaak aangesteld als bewindvoerder. Zij was eerst, sinds 1989, plaatsvervangend vrederechter van o.m.

het tweede kanton te Gent en is sinds november 2010 plaatsvervanger op het hof van beroep te Gent, waar zij eerst in de elfde kamer als bijzitter zetelde. Omdat zij de opleiding Omgang met Kinderen niet volgde mocht ze niet meer in familierekamers zetelen; zij zetelt nu in de diverse strafkamers. Confrater Marc Schollier is advocaat sinds 1992 en liep stage bij Hilla Versichelen, Arnold De Roeck en Johan Vandenabeele. Hij behandelde voornamelijk bouwzaken en zaken over ontorend goed, maar is de laatste jaren vooral actief in het jeugd-, straf-, familie- en verkeersrecht. Hij is sinds 2001 plaatsvervangend rechter in de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Confrater Annick Verstringhe is advocaat sinds 1987, liep stage bij haar vader, René Verstringhe, en is voornamelijk actief in het familierecht.

Op de vraag welke formaliteiten zij destijds moesten vervullen om plaatsvervanger te kunnen worden bevestigen ze allen dat er toen nog geen examens moesten worden afgelegd. Je moest enkel een brief schrijven aan de Koning op het adres van het Ministerie van Justitie. Nadine Verbeest vertelt dat zij n.a.v. haar kandidatuur als plaatsvervanger in het hof van beroep wel werd geïnterviewd door de Hoge Raad te Brussel, maar dat was eerder een formaliteit waarbij vooral vragen werden gesteld over haar motivatie; niet over haar juridische kennis. Confrater Schollier slaagde zoals gezegd in 1995 wel in het examen beroepsbekwaamheid maar legt uit dat hij als plaatsvervanger enkel een sollicitatiegesprek moest voeren met toenmalig Voorzitter Eric Beaucourt. Annick Verstringhe verduidelijkt: "Een brief versturen met mijn kandidatuurstelling naar de Minister van Justitie met een kopij ervan naar de korpsoversten en de stathouder, was de eerste stap. Nadien ontving ik van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg en van de stathouder een in te vullen document: een curriculum vitae, motivatie van de kandidatuurstelling en vragen rond bekwaamheid in het werk, kennis van het recht, luisterbereidheid, communicatie en openheid van geest."

Wanneer wordt gepolst naar hun mening over de situatie waarbij, sinds 2020, een examen voor de Hoge Raad moet worden afgelegd zijn zij unaniem: GEEN van hen zou zich nog kandidaat stellen indien zij een dergelijk examen zouden moeten afleggen. Confrater Schollier voegt eraan toe dat het examen er uiteindelijk op neerkomt dat zeer hoge eisen worden gesteld voor wat eigenlijk vrijwilligerswerk is.

Op de vraag hoe vaak zij (gemiddeld) worden gevraagd om als plaatsvervanger te zetelen, legt Marc Schollier uit dat hij jaren heeft gezeteld als werkend rechter en ook vaak als plaatsvervanger, zowel tijdens vakantiezittingen als tijdens het gerechtelijk jaar. Intussen is het al een tijdje geleden dat hij werd opgeroepen als plaatsvervanger, maar hij blijft beschikbaar. Annick Verstringhe vertelt dat zij als plaatsvervanger in het kanton Deinze niet vaak moet zetelen: "1 a 2 keer per jaar, bij vakantie of ziekte van de vrederechter. Ik ben ook niet de enige plaatsvervanger in betreffend kanton." Nadine Verbeest antwoordt dat zij wel regelmatig wordt gevraagd te zetelen: toch wel iedere maand. "Vaak is dat wanneer er een assisenzaak wordt behandeld en er vervanging nodig is voor de Voorzitter die de assisenzaak voorzitt. Dat is dan meestal meteen voor 2 dagen." "Op jaarbasis kom ik toch aan een twintigtal zittingen op het hof". Zij voegt eraan toe dat ze destijds als plaatsvervanger in het vrederecht vooral werd gevraagd om de vakanties van de vrederechters op te vullen; je was toen 3 weken van dienst. Dat was in de periode dat de vrederechter nog de procedures "223" (B.W. - dringende maatregelen tussen echtparen) behandelde en je je hiervoor kon worden opgeroepen.

Wanneer zij worden gevraagd hoe het zit met vergoeding antwoordt Marc Schollier dat hij als werkend rechter een halve wedde ontving, maar dat zetelen als plaatsvervanger rechter altijd kosteloos is: er is geen vergoeding. Hij zou het een goede zaak vinden mochten ook occasionele zittingen worden vergoed. Annick Verstringhe bevestigt: "Ik ontvang geen vergoeding voor mijn taak als plaatsvervanger, hoewel je toch de zitting dient voor te bereiden en vonnissen moet schrijven." Ook Nadine Verbeest bevestigt dat zij geen enkele vorm van vergoeding ontvangt voor het zetelen als plaatsvervanger in het hof. Zij vult aan dat zij wel een tijd heeft meegeholpen om de achterstand in de afhandelingen der burgerlijke belangen van de 18de kamer weg te werken en dat zij daarvoor in principe wel een vergoeding kon aanvragen; ze heeft dat echter nooit gedaan. Ze moest toen ook wel arresten schrijven, wat zij als plaatsvervanger normaal niet moet doen.

Over hun ervaringen als plaatsvervanger en de vraag of hun bijdrage niet alleen bestaat uit het "invullen van tekorten" maar ook een **inhoudelijke meerwaarde voor Justitie kan zijn**, blijven ze beschieden. Marc Schollier: " Ik vind het vooral een meerwaarde als advocaat; het is zeer leerrijk om de balie eens te zien van de andere zijde. Ik blijf echter beschieden wat betreft mijn eventuele meerwaarde voor justitie." Ook Nadine Verbeest vindt het vooral interessant om te zien hoe een beslissing tot stand komt en waarmee magistraten hierbij rekening houden, waaraan zij vooral belang hechten. Ze erkent dat vooral beroep wordt gedaan op advocation om de tekorten binnen Justitie op te vangen, maar meent dat de invalschoek van advocaten toch soms ook magistraten kan helpen. Zo wijst zij er vaak op dat schadevergoedingen voor slachtoffers van bv. verkrachtingen in de strafkamers aan de (zeer) lage kant liggen en dat binnen de commissie voor slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, waarin zij ook lange tijd zetelde, stevast veel hogere vergoedingen worden toegekend dan wat de strafrechter had toegekend. Zij heeft toch de indruk dat magistraten ook effectief naar de input en de ideeën van de plaatsvervangers luisteren. Annick Verstringhe meent dat de plaatsvervangers jammer genoeg eigenlijk de "tekorten invullen". Zij voegt daaraan toe dat zij te weinig zielt om een meerwaarde te betekenen. Ook zij vindt het vooral voor haarzelf een meerwaarde: "door te zetelen zie je eens de ander kant van de rechtbank, de werking van de griffie. Vaststellen dat de computer op jouw kantoor wel vlugger werkt dan die van Justitie.... En dat een beslissing nemen in een zaak zeker niet altijd gemakkelijk is."

Over de kritiek dat er een schijn van paritijdigheid is bij het zetelen van advocaten als magistraat en de oplossingen hiervoor beaamt Marc Schollier: " Justitie must not only be done, it must also be seen to be done. Die kritiek op de schijn van paritijdigheid is dus zeker terecht, en het kan ook niet de bedoeling zijn dat de balie structureel de tekorten van Justitie invult. Het zou dus beter zijn indien Justitie zou voorzien in een poule van professionele plaatsvervangers." Ook Annick Verstringhe meent dat er een schijn van paritijdigheid kan zijn, maar voor haar persoonlijk gaat dat niet echt op; daarvoor zetelt ze te weinig. Nadine Verbeest haalt aan dat zijzelf zelden dossiers heeft in de strafkamers van het hof, zodat er in haar geval er weinig problemen zijn, maar ze erkent dat het niet de bedoeling kan zijn dat je, door vaak in een bepaalde kamer te zetelen waarvoor je geregeld dossiers moet pletten, je eigen rechtspraak kan creëren. De oplossing voor haar ligt precies in het niet zetelen in een kamer waar je vaak voor moet pletten. Zij geeft aan dat alvast het hof hiernee tracht rekening te houden.

Gevraagd of zij nog zouden zetelen indien hen, als oplossing, zou worden gevraagd om dat in een ander arrondissement te doen antwoorden zij allen negatief, of zoals Marc Schollier het formuleert: "Ik ben verknocht aan Gent, dus ik zou zeker niet zetelen als plaatsvervanger in een andere stad".

Bedankt voor uw bijdrage!

Interview met emeritus kamervoorzitter en emeritus familie- en jeugdrechter in hoger beroep in het hof van beroep te Gent

Sabine DE BAUW

| door mr. Dirk Van de Gehuchte

S&T: U bent emeritus. In het Latijn betekent dat 'uitgediend'. Maar u lijkt nog allesbehalve uitgediend. U bent nog heel druk bezig als plaatsvervangend magistraat. Kan u de magistratuur niet loslaten?

Sabine Debauw: Ik voel mij helemaal niet 'uitgediend'. Hoewel ik sinds 31 juli 2025 eervol met rust ben, kan ik de magistratuur niet zomaar achter mij laten. Ik blijf de evoluties binnen Justitie met grote betrokkenheid volgen, zeker nu de rechterlijke macht opnieuw voor uitdagende tijden gaat. De eerste voorzitter gaf gunstig gevolg aan mijn verzoek om als plaatsvervangend magistraat actief te blijven in het hof van beroep Gent. Ik zetel er als voorzitter van de elfde quinquies-kamer voor minnelijke schikkingen in familiezaken, een kamer die ik al sinds 1 september 2014 leid.

Het rechter-zijn is voor mij meer dan een beroep: het is een roeping. Van jongs af aan voelde ik de drang om recht te doen, zeker wanneer ik onrecht zag of ervoer.

Als klein meisje speelde ik al "rechtertje". De overstap naar voornamelijk schikkingswerk ervar ik als bevrijdend. Niet alleen is de werkdruk anders, maar ook de mindset verandert: weg van oordelen, naar het begeleiden van partijen in een consensuele oplossing. Toch blijf ik beschikbaar in oordelende kamers wanneer de noden van het hof dat vragen.

Vandaag is de rechter ook eenzamer geworden. Vroeger werd meestal college gezeteld. Een jong magistraat was omringd door meer ervaren collegas. Dat is nu veel minder het geval. Het wordt moeilijk om nog met een ander magistraat te overleggen.

Mijn werk als plaatsvervangend magistraat komt niet enkel voort uit persoonlijke voldoening. Het verlicht ook de werklast in de familiekamers en ik hoop mijn ervaring door te geven aan de nieuwe schikkingssrecht. Bovendien houdt het mij verbonden met de praktijk, wat mijn bijdrage aan opleidingen familierecht, schikking en bemiddeling bij het Instituut voor Gerechtelijke Opleiding en de UGent versterkt. Het blijft voor mij een voorrecht om een maatschappelijke taak te mogen vervullen.

S&T: "Bemiddeling en rechtspraak hand in hand" is een boek van uw hand. U bent een van de pleitbezorgers voor bemiddeling en schikking. Wat motiveert u hierbij?

Mijn motivatie voor bemiddeling en schikking komt voort uit de wens om rechtvaardige én vredevolle oplossingen aan te reiken. In 2012-2013 volgde ik een opleiding bemiddeling in familiezaken aan de KU Leuven — een kantelpunt. Ik volgde later diverse ADR-opleidingen in binnen- en buitenland. Gaandeweg evolueerde ik van een louter oordelend rechter naar een oplossingsgerichte rechter en uiteindelijk naar een schikkingrechter. In 2009 schreef ik samen met Barbara Gayse, attaché bij de Federale Bemiddelingscommissie, het boek "Bemiddeling en rechtspraak hand in hand", waarin we onder meer een toolkit voor rechters ontwikkelden. Later volgden (samen met prof. Gerd Verschelden) bijdragen in het Handboek Familieprocesrecht n.l. "De kamer voor minnelijke schikking en de bevordering van een minnelijke oplossing van familiale geschillen". De bemiddelingswereld is mij intussen erg vertrouwd, mede omdat ik jarenlang lid was van de Federale Bemiddelingscommissie en vandaag assessor ben in de Commissie voor tucht en klachtenbehandeling.

De rol van de rechter-doorverwijzer is intussen wettelijk verankerd en ook de advocatuur speelt een sleutelrol in minnelijke geschiloplossing. We evolueren van een strijd- naar een consensusmodel. Dat leidt tot menselijkere oplossingen en een meer werkbare justitie. De recente ontwikkelingen in Frankrijk, waar magistraten worden aangemoedigd om minnelijke oplossingen te stimuleren, stemmen mij hoopvol. Ze bevestigen dat deze richting de toekomst is.

S&T: U zetelde jaren als jeugdrechter. Vandaag zien we criminelen steeds jonger worden. Heeft het gerecht nog de middelen om deze evolutie het hoofd te bieden? Wat zou er eventueel moeten veranderen?

Mijn ervaring als jeugdrechter was relatief beperkt: vanaf augustus 2012 tot september 2014, en occasioneel tijdens vakantiediensten. Hoewel ik dus met jeugdzaken in aanraking kwam, beschouw ik mezelf niet als dé persoon om structurele oplossingen te formuleren voor de huidige uitdagingen van jeugdcriminaliteit. Wel weet ik dat de jeugdrechters en hulpverleners die zich dagelijks inzetten vaak kampen met een tekort aan middelen. De problematiek vraagt tijd, omkadering en gespecialiseerde aanpak.

S&T: Uw echtgenoot, Erwin Coppens, was advocaat-generaal. Twee hoge magistraten aan de ombijttafel: praten ze over het recht, of toch over voetbal? Wat zijn de hobby's van Sabine De Bauw?

Voetbal is voor Erwin meer dan een hobby — het is een passie. Ik begrijp er niets van, en hij begrijpt dan weer niet dat ik er niets van begrijp. Ondertussen hebben we aanvaard dat voetbal geen gezamenlijk gespreksonderwerp is, al geniet ik van zijn enthousiasme na een goede match.

Over recht praten we weinig aan tafel. Erwin houdt daar niet van, zeker nu hij met pensioen is. Soms hebben we pittige maatschappelijke discussies, maar we respecteren elkaars mening, laten elkaar uitspreken en luisteren naar elkaar. Wat dat luisteren betreft: ook onze geïntereerde muzikanten zijn verschillend. Erwin luistert eerder naar rock, ik naar Klara. Laat ons zeggen dat we complementair zijn.

Mijn eigen hobby's kwamen jarenlang op de achtergrond door het werk. Ik zoek graag stilte, natuur, kunst, muziek en een goed boek op. Ook koken en omringd zijn door familie en vrienden geven mij rust.

S&T: Iedere carrière kent zijn hoogtepunten en zijn diepste dalen. Wat waren die voor u? Zijn er zaken die u, indien dat zou kunnen, nu anders zou doen dan u ze toen gedaan hebt?

Al met al kijk ik tevreden terug. Maar ik ben onderweg wel gebotst op mijn limiten. Soms heb ik te veel opgeofferd om een goede rechter te zijn. Ik was wellicht ook te veelisend naar anderen. Er was te weinig tijd voor geliefden.

Professioneel heb ik weerstand gekend, maar die werd gecompenseerd door steun van mensen die in mij bleven geloven. Ik heb geleerd om weerstand niet als hindernis te zien, maar als kans. Overigens, vroeger was er een tekort aan vrouwelijke magistraten, vandaag is de situatie omgekeerd. Het is moeilijk een goed evenwicht te bereiken. Ook de balans tussen werk en rust was soms een valkuil — daarom nodigde ik bij mijn afscheidsviering mr. Jeff Keustersmans uit om te spreken over welzijn en duurzame inzetbaarheid. Ik stel hierbij de 3 V's voorop: Vredevol, Vreugdevol, en Vriendelijk.

S&T: Waar ligt u wakker van? En omgekeerd, voor wat mag men u altijd wakker maken?

Ik slaap doorgaans met een gerust gevoel. Problemen worden beter opgelost na een goede nachtrust. Wakker liggen van zaken die ik niet kan veranderen heeft geen zin, al maak ik mij soms zorgen om de rechtstaat. Maar iemand in nood mag mij altijd wakker maken.

S&T: Een goede raad voor jonge juristen?

Volg je dromen — zij kennen de weg. Wees authentiek, vecht voor wat je belangrijk vindt, maar op een manier die anderen uitnodigt om mee te doen. Zachtmoeidheid is een kracht, maar durf je nek uit te steken voor wat je belangrijk vindt. Vertrouw op jezelf: vriendelijkheid en rust komen altijd terug.

Interview dokter Verfaillie

“We werken niet bij studio 100”

door mr. Johan Cansse

Ik heb een slecht geheugen en dat is voor de herinneringen aan mijn kindertijd vaak een zegen. Met vrienden heb ik het zo vaak over “mijn alzheimerkop”, dat wanneer ik in een sms- of whatsapp-bericht de letters “met mijn a...” begin te typen, de spellingcontroller daar al automatisch het woord “alzheimerkop” van maakt ... Ik weet soms niet meer welke stad ik al ooit bezocht, welk boek ik al ooit heb gelezen of welke film ik al ooit heb gezien.... meestal begint me pas tegen het einde van zo'n boek of film ergens iets te dagen in de zin van “Goh, ik heb dat precies al gelezen of gezien.” Ik wil maar zeggen: ik heb écht een slecht geheugen. Maar zie, er zijn ook van die dingen die aan die vergetelheid ontsnappen en één ervan dateert van wellicht een 20-tal jaar geleden toen ik nog niet zo lang plaatsvervangend vrederechter was en ik in het PC GUISLAIN een zitting van de (toen nog zo geheten) “geesteszieken” deed en één van de patiënten niet in de daartoe bestemde “zit-tingszaal” aanwezig was omdat zij in isolatie was geplaatst. Dit betekende dat ik me zelf naar de isolatiecel moest verplaatsen. Ik zag er een weinig verlichte ruimte waarop een vrouw op haar rug onder een dun blauw deken roerloos neerlag, op het eerste gezicht in coma, minstens in een diepe slaap. De dokter van de instelling gaf enige toelichting en legde me uit dat de dame “vijfpuits gefixeerd” was en ik was me net aan het afvragen wat ik me daarbij moest voorstellen, toen de romp en het hoofd in één razendsnelle beweging bruusk omhoog schoten... armen, benen en het middel konden niet bewegen omdat die met 5 riemen gefixeerd waren... de dame schreeuwde hysterisch allerlei verwijten en obsceniteiten naar de dokter... het was een The Exorcist-waardige scène en ik was zo

Het hart? Misschien ... uiteindelijk toch liever het brein

Ik ben één van de tien psychiaters in PC GUISLAIN en ik werk op de 20 bedden tellende HIC (High Intensive Care), zijnde de crisisafdeling binnen onze geestelijke gezondheidszorg. Mensen die met ernstige psychische problemen kampen en zelf het inzicht hebben kunnen hier vrijwillig terecht, maar vaak verblijven mensen bij ons na een beschermende observatiemaatregel door de vrederechter. Naast mijn functie in het ziekenhuis werk ik overigens ook nog in een zogeheten

Mobiel Team, met huisbezoeken aan patiënten buiten de instelling.

Als arts in opleiding had ik altijd een sterke interesse in het menselijke lichaam en het hart leek me aanvankelijk wel een interessant orgaan omdat zich daar naar mijn aanvoelen de meest essentiële component voor het leven situeerde, maar gaandeweg besefte ik dat de hersenen misschien nog fascinerender waren, onmisbaar dan andere organen en het feit dat we alleen maar hersenen hebben om hersenen te begrijpen intrigeerde mij; bewustzijn: van waaruit komt dat? Ik wil

onder de indruk, dat ik ze tot op vandaag in al zijn horror heb onthouden. Ik heb het in al die jaren gelukkig ook maar één keer meegemaakt, maar ik wilde wel eens weten of vandaag, tientallen jaren later, die isolatiecellen überhaupt nog wel bestaan (ja, ze bestaan nog) ... en of er nog elektroshocks (ja die ook) of fjsbaden (neen, die niet) worden toegediend... en wat er in PC GUISLAIN eigenlijk met geesteszieken die voor 40 dagen (of langer) worden geïsoleerd gebeurt. Sedert de nieuwe Wet van 16 mei 2024 spreken we weliswaar alleen nog over “mensen met een psychiatrische aandoening” en over “beschermende observatiemaatregelen”... maar heeft die taalkundige opsmuk de realiteit voor mensen die de voeling met de realiteit zijn kwijt geraakt en van wie de maatschappij verlangt dat ze in een psychiatrische instelling worden opgesloten, ook wezenlijk veranderd? Kan een zieke geest überhaupt ooit genezen? Hoe begin je daar als psychiater aan? Wie bepaalt wie een psychiatrische aandoening heeft en wie niet? Wat is het verschil met een excentriekeling? Of met, ik noem maar iets, een fanatieke gelovige van wie sommigen zeker óók zullen zeggen dat ze los raakten van de realiteit? Het had wat voeten in de aarde om een ingevijde met al dat soort vragen te mogen confronteren, maar dr Anthony VERFAILLIE, psychiater in PC GUISLAIN was wel bereid mij een blik achter de schermen te tonen en zijn eigen inzichten over psychiatrische aandoeningen te delen... Ik schrok van de elektroshocks die nog worden toegediend, maar was vooral - om meer dan één reden- ontroerd door zijn conclusie dat de griezelige zaadjes van een psychiatrische aandoening vaak al in de vroege kindertijd worden geplant...

andere medische disciplines niet onderschatten, maar een psychiater kan wel het meest diepgaand en genuanceerd naar de individuele verhalen van mensen graven, hen leren kennen ... er is dan vaak geen strikt protocol en bij het op zoek gaan naar oplossingen moet je toch zeer hard op maat van een persoon werken. Die insteek bevalt me en heb ik meegekregen als assistent bij professor HEYLENS in de UPSJE (Universitaire Psychiatrische Spoedinterventie Eenheid van het UZ Gent) waar mensen zich vaak in het top-punt van een acute crisis aanmelden.

Psychose of prettig gestoord

Een patiënt kan hier terecht als er sprake is van een acute psychiatrische problematiek, wat zich kan manifesteren onder de vorm van een psychose, een ernstig depressief beeld of zelfs een ernstige verslavingsproblematiek met zelfverwaarlozing. Een psychose is dan een toestand waarin iemand verkeert voor wie het contact met de realiteit verstoord is. Er zijn honderden klassen van psychische aandoeningen die geclassificeerd zijn in de zogenaamde DSM (Diagnostic and Statistical Manual of Mental disorders), een klepper van zowat 1.000 pagina's, waar bijvoorbeeld tot 1973 ook homoseksualiteit als mental disorder werd genoemd. Dat is vandaag een absurditeit, maar geeft aan dat zo'n oplichting weerspiegelt wat er cultureel maatschappelijk leeft... binnen 50 jaar kan die lijst er alweer helemaal anders uitzien dan vandaag, maar een diagnose blijft belangrijk, al was het maar om administratief-financiële redenen inzake arbeidsongeschiktheid of terugbetaling van de behandelingskosten.

Als je me de vraag stelt naar het verschil tussen iemand met een psychiatrische aandoening en iemand die zich zonderling gedraagt zonder aandoening, dan denk ik dat een groot deel van de uitleg van ons beroep erin bestaat die grens te trekken, zeker in crisissituaties en nog méér wanneer iemand hier onder een beschermende observatiemaatregel tegen zijn wil terecht komt. Over de ligging van die grens kan ik geen eenduidig rechtlijnig antwoord geven: dat is zeer afhankelijk van persoon tot persoon, situatie tot situatie, van psychiater tot psychiater en misschien zelfs van regio tot regio ... Een grootstad kan met volstrekt andere (verslavings)problemen kampen dan een dorp en een grens zal er zeker anders worden getrokken.

Sommige diagnoses zoals een stoornis inzake middelenverslaving is doorgaans nog vrij straight forward, al kan ook daar het oordeel verschillen vanaf wanneer iemand zichzelf of zijn lichaam echt in gevaar brengt. Wanneer het gaat om persoonlijkheidsmoeilijkheden liggen diagnoses vaak verder uiteen en dan hebben we het bijvoorbeeld over het onderscheid tussen iemand met een bipolaire problematiek ten opzichte van iemand met een borderline persoonlijkheid: het onderscheid is belangrijk, want bipolariteit wordt duidelijk als een pathologie beschouwd, terwijl dat voor borderline niet zo is. Ik probeer het uit te leggen met een vergelijking: zie bipolariteit als een weersomstandigheid en een borderline persoonlijkheid als het klimaat. Een acute depressieve episode versus iemand die eerder pessimistisch in het leven staat ... Mensen met een borderline persoonlijkheid (en ik veralgemeen nu hard) zijn mensen die moeite hebben om standvastige relaties te houden, die steeds hard in een aantrekken-en-afstoten dynamiek leven, die vaak impulsief gedrag kunnen stellen, zowel op vlak van alcohol, drugs, seksualiteit, die soms een excentriker uiterlijk kunnen hebben, en waar vaak als rode draad een hoge gevoeligheid voor

afwijzing bestaat, wat kan zorgen dat hun stemmingen impulsief kunnen omslaan. Een complex leven dat als dusdanig geen aanleiding tot een opname hoeft te zijn. Maar slaaptkort, druggebruik, een ontslag op het werk, het einde van een relatie kunnen allemaal triggers zijn waardoor iemand plots de grip op zichzelf kwijt geraakt... stemmingen van extreme euforie en disforie (vroeger zei men manisch-depressief) wisselen mekaar dan af, wanneer die realiteitszin voor een deel ... van pathologie spreken we dan pas verdwijnt en als er gevaarlijke gevolgen zijn voor de nabijge omgeving, of de eigen integriteit.

Overigens, als je me zo de vraag stelt, dan ben ik er van overtuigd dat geen enkel brein, zelfs niet van de mentaal sterksten, immuun blijft voor psychose of depressie wanneer de druk erop dusdanig opgevoerd wordt, door slaapprobleem, continue stress, omgevingsfactoren, oorlog, et cetera, dat het tot een kortsluiting komt.

De nieuwe Wet: geen windowdressing

De Wet van 16 mei 2024 betreffende de bescherming van personen met een psychiatrische aandoening maakt komaf met termen als "geestesziekte" of "collocatie" ... En ik vind dat wel terecht. "Geestesziekte" klinkt voor mij als een stigma, niet zoals de "gedwongen opname" ... een psychiatrische aandoening en een beschermende observatiemaatregel zijn wat mij betreft logischer en correcter ... de idee mag immers nooit zijn mensen van hun vrijheid te beroven ook al kan het de facto niet anders. Het is niet altijd gemakkelijk om aan mensen uit te leggen dat we ze willen beschermen wanneer ze dat zelf niet willen, net omdat ze dat ziekte-inzicht of dat zelfinzicht missen en het is soms moeilijk in de therapie te komen tot samenwerking, om iemand te motiveren tot het accepteren van en willen participeren in die beschermende observatie. Maar dat is onze taak hé.

Van hysterie naar rust

Als u mij vraagt concreet te beschrijven wat er met een nieuwe patiënt gebeurt die hier hysterisch niet aanspreekbaar wordt binnengebracht (vaak na doorverwijzing via UPSIE), dan verschilt de aanpak heel hard van persoon tot persoon en de eerste vraag is altijd: starten we in afzondering of niet? We proberen dat zoveel mogelijk te vermijden en ik vind dat we daar ook wel vrij goed in slagen, maar als het echt niet veilig is, als iemand geboeid toekomt en de rit met de ambulance van UPSIE naar bij ons is al zeer turbulent verlopen, dan moeten we ook aan de veiligheid van ons team, de persoon zelf én de medepatiënten denken en dus moeten we soms wel starten in afzondering. Een dwangbuis bestaat in onze wereld niet meer maar heel soms zijn wel kalmerende insputingen nodig, in extremis met bijstand van de politie (er bestaat daarvoor een speciale eenheid met wie we een uitstekende samenwerking hebben). Afzondering wordt hoe dan ook altijd zo kort mogelijk gehouden en ons team zet daar ook heel hard op in, in de mate van het mogelijke, een warm onthaal te bieden, een sfeer van verwelkoming uit te stralen en een zekere huiselijkheid te geven aan mensen in de hoop dat zij zich hier hopelijk vrij snel goed kunnen voelen.

Soms zien we dat mensen heel ontremd toekomen maar dat de afzondering op zich in een prikkelarme ruimte maakt dat ze in slaap vallen en dat rust vanzelf terugkomt: soms is dat de volgende ochtend, maar het kan ook al dat na enkele uren of zelfs soms al na een half uur een normaal gesprek mogelijk is. Dat wil nog niet zeggen dat het psychotisch beeld ineens is verdwenen, maar wel de agitatie en dreiging die de afzondering noodzakelijk maakten. De verdere aanpak is vaak ook graduëel en zelden zwart-wit: als we bijvoorbeeld al de deur van de afzonderingsruimte kunnen openen, maar er zit nog dreiging in het gedrag, terwijl we wel al een gesprek kunnen aangaan is het vaak een kwestie van onderhandelen: "Kijk, we merken veel dreiging en op die manier vinden we dat niet veilig voor jou en ook niet voor ons. Om de ruimte te kunnen verlaten verwachten we dat je medicatie oraal inneemt. Wat heb je al genomen in het verleden, wat heeft gewerkt, wat wil je nemen, waarom ben je bereid, waarom ben je niet bereid?"

Tools

De tools van een psychiater zijn elektroshocks, insputingen, pillen en praten en wat mij betreft vooral dat laatste. In alle eerlijkheid is het juist dat we vaak een beroep moeten doen op medicatie, die mensen met een psychose vandaag terug naar de realiteit kan brengen, ook al is het niet uitgesloten dat men daar binnen een aantal decennia of eeuwen anders naar kijkt en denkt: "Wat was dat toch met al die chemische producten?" Voor mij is ook nu reeds interactie primordiaal: door praten in nabijheid vertrouwen opbouwen is de belangrijkste tool van zowel een psychiater als van een psychiatrisch verpleegkundige of een psycholoog. Die elektroshock klinken trouwens angst-aanjagender dan ze zijn: ze worden in de eerste plaats onder verdooving toegediend door speciaal daartoe opgeleide artsen en gebeuren soms ook op verzoek van de patiënt zelf, die graag in periodes van geestelijke chaos een reset wil die met zo'n behandeling kan worden bekomen.

Preventie

Mocht ik onbeperkt budget hebben, zou ik massaal inzetten op preventie om, zeker op jonge leeftijd, voor kinderen op scholen en binnen de eigen gezinnen te zorgen voor een veilige steunende omgeving: één van de grootste risicofactoren die ik bij de populatie op mijn afdeling zie, zijn mensen die een warm nest hebben moeten missen, omdat hetzij de financiën, hetzij de cognitieve of emotionele capaciteiten ontbraken. Traumatische ervaringen op kinderleeftijd zijn zonder meer schadelijk omdat de gebieden in de hersenen die te maken hebben met emoties, zelfcontrole, beheersing en dergelijke dan minder goed tot ontwikkeling komen. In een ideaal scenario zouden de één-, twee-, driejarige allemaal in een super warme omgeving moeten kunnen opgroeien en dat zou echt al heel veel kunnen oplossen, want de omgeving waarin iemand opgroeit, bepaalt voor een groot deel het risico op een psychotische problematiek: een stedelijke omgeving is per definitie gevaarlijker dan een landelijke, alleen al omdat bijvoorbeeld alcohol in 70 of 80% van onze opnames, weze het vrijwillig of onder gedwongen statuut, een rol spelen en voor mij is een ernstige verslaving zeker een psychiatrische aandoening die vaak met gevaarlijk gedrag gepaard gaat. Een en ander belet niet dat ook genetische componenten een rol kunnen spelen, maar zelden gaat het alléén over genetica, want omgevingsfactoren spelen bijna altijd een grote rol. En het ontbreken van het spreekwoordelijke warme nest in de jongste jaren blijkt later vaak de voedingsbodem voor psychische problemen.

De advocaat

Aan advocaten die psychiatrische patiënten bijstaan, zou ik zeggen: zorg dat je de cliënt/patiënt een bepaalde warmte kan geven, dat je hem of haar het gevoel kan geven: "Ik ben er voor jou en ik sta je bij en je kan me vertrouwen: ik luister naar je verhaal, ik heb er oor naar." Zelfs als hun gedrag zeer psychotisch is en hun verhaal geen steek houdt, is het belangrijk te blijven luisteren, te horen van waar het komt, wat eraan is voorafgegaan. Soms help je mensen ook door hen te overtuigen dat zo snel mogelijk weg te geraken niet de beste weg is.

Als advocaat moet je wat mij betreft een partner zijn in het netwerk van de patiënt, want dat is waar psychiatrie meer en meer om draait: familie, vrienden, collega's, de huisarts, het mobiel team, Vzw's, voorzittingen... belangrijk is dat al die partners samenwerken en dat het geen eilandjes zijn waar iedereen zowat zijn eigen ding zit te doen. Wij als afdeling gaan ook heel snel met het netwerk aan tafel zitten, met de patiënt erbij en een advocaat kan daarin ook zeker een partner zijn.

De rechter

Ook de vrederechter is zo'n belangrijke partner trouwens: mevrouw Verleyen doet dat fantastisch zowel inzake het geven van antwoorden op juridische vragen die we soms hebben als inzake het mee nadenken over behandelingsplannen op maat van elke patiënt. Op een heel warme, steunende manier luistert zij naar mensen en gaat zij met hen constructief in dialoog, allemaal redelijk in contrast met de jeugdrechters die er een heel andere stijl op nahouden: fel zijn tegen jongeren, zo "Bat!", waarbij je merkt: dit is eigenlijk geen partner in het netwerk, het is iemand die "tsjak daarboven staat" en waar zowel de jongere, als het netwerk als de psychiater zelf zich moeten verantwoorden en waar we zien dat dat allemaal veel moeilijker lukt met frustraties alom: frustrerend voor ons omdat wij de jongere niet de geschikte zorg kunnen bieden, frustrerend voor de jongere zelf die zich onbegrepen voelt, frustrerend voor de ouders die vragen: "Hallo, waarom helpt niemand hier?" en ongetwijfeld ook frustrerend voor de jeugdrechters die jongeren opnieuw en opnieuw zien en die zoiets hebben van: "Hallo psychiatrie, doe jullie werk!", terwijl het moeilijk is hen bij te brengen dat er simpelweg geen plaats is en dat wij die plaatsen vanuit onze volwassen crisisdienst ook niet kunnen toeveren.

Alle lof aan het team

Het mooie aan onze crisisdienst en wellicht de hoofdreden waarom ik ervoor koos is de diversiteit van mensen die ik behandel. Verschillende persoonlijkheden, andere achtergronden, leeftijden, opleidingsniveaus ... Die diversiteit vind ik zeer fascinerend, net zoals het feit dat elke dag zeer onvoorspelbaar blijft, ook al is dat soms in negatieve zin met veel agressie en begrijpelijke frustraties bij patiënten én bij het team ... Dat team verdient trouwens alle credits: ik zit hier vaak rustig in mijn bureau, maar de verpleegkundigen, psychologen, creatieve- of bewegingstherapeuten blijven de ganse dag op de afdeling tussen alle patiënten die we zoveel mogelijk samen laten leven, ook al vraagt patiënt A een totaal andere aanpak dan patiënten B en C; in die verscheidenheid ligt zowel de moeilijkheid als de schoonheid... het is niet altijd gemakkelijk en certijf gezegd denk ik ook wel eens "Pfiff!" al stoor ik me méér aan de vele administratieve

SLOT

Ik had niet verwacht dat ik mijn gast vaker zou moeten remmen dan aanmoedigen bij ons gesprek... het was me echter al snel duidelijk dat hij niet alleen wist waarover hij het had, maar vooral dat hij er uitvoerig en vooral met veel gevoel, ja zelfs lichte voor zijn beroep en zijn patiënten wilde over wilde vertellen. Vooral toen hij uitlegde hoe belangrijk het warme nest voor jonge kinderen wel was en hoe desastreus het ontbreken daarvan, voelde ik een ondertoon van verdriet over hoe onze samenleving er niet in slaagt kinderen die geborgenheid te garanderen. Ik was door hoe hij daarover vertelde zelf zeer ontroerd, al kan ik tot vandaag niet meteen achterhalen of de gevoelige snaar die hij had geraakt de zijne of de mijne was.

Interview met de Vrederechter van het kanton Deinze mevrouw Evelynne Hostyn

| door mr. Yves Bracke

S&T: Uw taak als Vrederechter in een omvangrijk kanton als dat van Deinze is ongetwijfeld zeer uitdagend en veelzijdig: verzoeningen, huurgeschillen, goederenrecht, onteigeningen, gedwongen opnames, bewindvoeringen....Hoe ziet een doorsnee werkweek er uit en hoe slaagt u er in om dat allemaal rond te krijgen ?

Op maandag bereid ik de pleitzaken voor die de dag daarop op zitting staan voor behandeling. De rest van de dag werk ik aan het doornemen van dossiers die in beraad werden genomen en het uitschrijven van vonnissen. Dinsdagochtend start ik met het ondertekenen van de vonnissen die voor uitspraak staan, om daarna te vertrekken naar het vrederecht waar ik de zaken die worden ingeleid nog even doorneem. Op dinsdagvoormiddag wordt de openbare zitting gehouden. De zitting vat aan om 9u met de nieuw ingeleide zaken. De uitgestelde zaken voor behandeling na instaatstelling of deze waarvan ik verwacht dat ze -zelfs zonder het uitwisselen van conclusies- een iets uitvoeriger behandeling zullen vergen, probeer ik vast te stellen om 10 uur. Na de openbare zitting worden dan nog één of twee bewinddossiers ingeleid of een vereffening-verdeling op het vrederecht omdat er een beschermde persoon bij betrokken is. De dinsdagmiddagen worden hoofdzakelijk gevuld met zaken in het kader van bewindvoering of plaatsopnemingen, al dan niet met technische bijstand. Op woensdag neem ik de machtingverzoeken in bewinddossiers door en maak ik tijd voor de beschikkingen in bewinddossiers, die ik in principe steeds voor uitspraak voorzie op donderdag. Nadien werk ik verder aan de vonnissen ten gronde. Net zoals op dinsdagochtend start mijn donderdagochtend met het ondertekenen van de beschikkingen bewind vooraleer ik naar het vrederecht vertrek. Op donderdagochtend wordt de zitting minnelijke schikking georganiseerd. Deze zitting is zeer onvoorspelbaar en uiteraard sterk afhankelijk van de al dan niet aanwezig-

S&T: Sinds 23/9/2024 is het vrederecht van het kanton Deinze ondergebracht in het gerenoveerde Albert Saveryspand aan het Emiel Clausplein 4. Hoe heeft u de verhuis ervaren en maakt de nieuwe locatie voor de werking van het vrederecht een wezenlijk verschil in vergelijking met de vorige?

Ik was heel enthousiast dat het vrederecht haar intrek mocht nemen op de nieuwe locatie aan het Emiel Clausplein. Het Albert Saveryspand is heel mooi gelegen in de schaduw van de Onze-Lieve Vrouwekerk en op enkele meters van de Lee en de markt van Deinze. Het pand heeft een rijke geschiedenis en kende inmiddels heel wat verschillende functies. Zo was het vrederecht daar ook in het verleden tot ongeveer 1968 reeds gehuisvest in dit pand, maar diende het ook nog als bergplaats voor de brandweer, als museum en stadsbibliotheek. In de periode van de voorafgaand aan de renovatie was het pand vooral bekend als de trouwzaal van de stad Deinze. Bij het renoveren van het pand werd naar mijn gevoel een perfecte harmonie gecreëerd tussen de authentieke elementen van het gebouw (zoals bijvoorbeeld de magnifieke glasramen op de benedenverdieping) met moderne elementen. Het gebouw is volledig rolstoeltoegankelijk en bovendien centraal gelegen in de nabijheid van de rechtzoekenden van het kanton. De verhuis naar het nieuwe pand heeft de werking van het vrederecht niet echt wezenlijk veranderd. Zelf ben ik ben heel dankbaar dat wij in zo'n mooi gebouw mogen werken.

S&T: Waarin onderscheidt het kanton Deinze zich volgens u van andere kantons?

Ik kan en wil geen vergelijking maken met de andere kantons. Elk kanton heeft zijn eigenheid, charmes en wellicht ook pijnpunten. Het kanton Deinze is een vrij uitgestrekt kanton. Het kanton omvat de stad Deinze (met haar 17 deelgemeenten na de fusie met de gemeente Nevele), de gemeente Zulte en Aalter (met haar 7 deelgemeenten). Zoals net gezegd is het een gemengd kanton met zowel een stedelijk als landelijk karakter. Wat volgens mij het kanton Deinze ook kenmerkt is de hoeveelheid bewinddossiers met een familiaal bewindvoerder.

de escalatie van het conflict verder bleven opzoeken waarbij uiteindelijk de initiële discussie van een mug uitgroisde tot de spreekwoordelijke olifant.

De idee om de standpunten en belangen van alle betrokken partijen af te wegen en het streven naar een juridisch verantwoord, billijke en duurzame oplossing heeft mij doen nadenken om de stap van de advocatuur naar de magistratuur te wagen. Na een vakantiezitting minnelijke schikkingen als plaatsvervanger van het vijfde kanton Gent in de zomer van 2022 heb ik de knoop doorgemaakt en mij ingeschreven om deel te nemen aan het examen beroepsbekwaamheid. Onmiddellijk na het behalen van mijn getuigschrift heb ik bewust gepostuleerd voor het ambt van vrederechter van het Kanton Deinze, dat kort voordien vacant was verklaard. De diversiteit van de te behandelen materies waarmee een vrederechter te maken krijgt en de afwisseling tussen de openbare zittingen, de verzoeningszittingen, de plaatsopnemingen, ... sprak mij hard aan. Net zoals het feit dat een vrederechter echt dicht bij de rechtzoekende kan staan. En uiteraard ook de verzoenende rol die een vrederechter steeds in acht dient te nemen. Aangezien mijn voorkeur uitging naar een gemengd – stedelijk en landelijk – kanton was ik enorm enthousiast dat het kanton Deinze "open" werd verklaard. Bovendien groeide ik op in de nabijheid van Deinze en was dus al goed vertrouwd met deze regio.

S&T: Welke aspecten van het baliedeven mist u en waarvan denkt u af en toe: "Bij dat ik daar vanaf ben...?"

Ik kijk met heel veel plezier terug naar de zeer fijne tijd die ik gedurende meer dan twintig jaar heb mogen ervaren aan de Gentse balie. Ik heb mooie herinneringen aan de vele boeiende en leerrijke ontmoetingen met vele confraters. Wat ik nu het meeste mis aan het balieleven is het voeren van de pleidooien en het interactief debat als advocaat op de zitting. Uiteraard mis ik ook de aangename en interessante (overleg)momenten met de kantoorgenoten op het kantoor van gewezen stafhouder Christian Cauwe. Waar ik absoluut niet om treur is dat ik verlost ben van alle niet-juridische administratie en de opvolging ervan.

S&T: Wat gaf voor u de doorslag om de balie te verlaten en te kiezen voor de magistratuur en meer specifiek te postuleren voor het ambt van Vrederechter van het kanton Deinze?

Ik durf te mogen stellen dat ik vele jaren met hart en ziel als advocaat steeds alles in het werk heb gesteld om de belangen van mijn cliënten zo optimaal mogelijk na te streven. Hoewel een procedure in bepaalde situaties soms onvermijdelijk is, heb ik in de mate van het mogelijke steeds getracht om na te gaan of een minnelijke regeling niet mogelijk was. Immers volgens mij is het belang van de rechtzoekende vaak het best gediend met een weloverwogen onderling akkoord, eerder dan hardnekkig te blijven vasthouden aan een conflict situatie en bepaalde principiële kwesties. Vooral in de dossiers familierecht merkte ik dat ik mij wel eens kon ergeren aan situaties waarin partijen

S&T: Kan u zich voor onze lezers even voorstellen en uw carrière schetsen? Wat was destijds uw drijfveer om rechten te studeren en vervolgens te kiezen voor het beroep van advocaat?

Tijdens mijn middelbare studies had ik al vrij snel beslist om rechten te studeren. Ik had toen ook al een voorkeur om als advocaat aan de balie te starten. Begin juli 2002 studeerde ik met onderscheiding af als licentiaat in de rechten aan de Universiteit Gent. Het beroep van advocaat sprak mij aan omwille van de afwisseling. Het analyseren van een concrete casus, het uitwerken van een onderbouwde stelling om daarna de andere partij en de rechtbank te overtuigen van deze visie trok mij aan. De maatschappelijke betrokkenheid en de wil om cliënten concreet bij te staan in een juridische discussie waren daarbij mijn belangrijkste drijfveer. In oktober 2002 ben ik gestart aan de balie Gent. Na het voltooiën van mijn stage heb ik mijn eigen kantoor opgericht. Naast het behartigen en opvolgen van mijn eigen dossiers werkte ik ook samen met/voor verschillende andere advocaten. Deze samenwerkingen zorgden voor een verdere verrijking op verschillende vlakken. Ik behartigde hoofdzakelijk dossiers in zaken van civiel recht. Eind januari 2020 werd ik benoemd tot plaatsvervangend vrederechter van het vijfde kanton Gent. Begin 2023 zieldde ik ook wekelijks als plaatsvervangend vrederechter van het kanton Eeklo in de bewinddossiers. Nadat ik slaagde voor het examen beroepsbekwaamheid, postuleerde ik vrijwel onmiddellijk voor het ambt van vrederechter van het kanton Deinze. Op 22 juni 2023 legde ik mijn eed af en sloot ik mijn hoofdstuk aan de balie af.

heid van de opgeroepen partij(en). Ik probeer tijdens deze verzoeningszittingen ruim de tijd te nemen om naar elk van de betrokken partijen te luisteren en te streven naar het bereiken van een akkoord waarin zij zich kunnen vinden. Alhoewel er op de vrederechter sprake is van een zeer hoge werklast ondervind ik dat het vaak kan lonen om voor de zaken waarin er wat muziek- soms met valse noten- klinkt de nodige tijd te nemen. Na de verzoeningszitting worden op donderdagvoormiddag ook nog één of twee bewinddossiers op de agenda gezet. Ook de donderdagmiddagen worden hoofdzakelijk opvuld met zaken in het kader van bewindvoering of plaatsopnemingen, al dan niet met technische bijstand. Op vrijdag trek ik de volledige dag uit voor het doornemen van dossiers en het uitschrijven van vonnissen van de openbare zitting. Aangezien er geen psychiatrische instelling gevestigd is in het kanton Deinze, krijg ik slechts sporadisch een verzoek met het oog op een gedwongen observatiemaatregel. Deze zittingen ten huize van de te beschermen persoon plan ik dan meestal in op maandag- woensdag- of vrijdagochtend in. Ook een dringende aanvraag opstart bewindvoering of een dringende plaatsopneming wordt soms op die voormiddagen ingepland. Tussendoor probeer ik dagelijks ook nog enkele jaarverslagen in de bewinddossiers na te kijken. Het is inderdaad een hele boerham en zeker uitdagend om het allemaal rond te krijgen. Ik zal niet verdoezelen dat er algemeen sprake is van een meer dan hoge werklast, versterkt door het toenemend aantal dossiers en het structureel tekort aan griffiers en griffierpersoneel bij de verschillende vrederechters. Niettemin maakt de veelzijdigheid en afwisseling van het werk, de diversiteit aan te behandelen boeiende materies en het menselijk aspect veel goed. Ook de dankbaarheid die toch ook vaak nog na een zitting in raadkamer wordt geuit doet me denken aan de terugval van de vlotte samenwerking met het volledige team van de griffie, die mee de hoge werklast op zich neemt.

S&T: Welke dossiers raken u het meest?
Als nabijheidsrechter word ik heel vaak gevraagd om beslissingen te nemen die een zeer grote impact hebben op het dagelijks leven van mensen. Ik word wekelijks geconfronteerd met de stijgende armoede in de maatschappij en het ondermeer door de toename aan dossiers waar- in een gedwongen uithuiszetting van de huurder wordt gevorderd. Evident moet ik hierbij een correcte afweging maken tussen de belangen van de verhuurder en deze van de huurder. Wanneer de nalatige huurder op zitting verschijnt zal ik steeds nagaan of een gedwongen uithuiszetting vermeden kan worden uiteraard enkel in zoverre er ernstige inspanningen kunnen worden geleverd door de huurder om de scheef gelopen situatie recht te trekken. Ook het opleggen van gerechtelijke beschermingsmaatregelen in het kader van bewind kunnen zeer ingrijpend zijn en hebben een enorme impact. Het spreekt voor zich dat ik elke zaak met een onpartijdige en onafhankelijke blik bekijk. Naast het juridische aspect is er eveneens het menselijk aspect, waarmee ik dagelijks wordt geconfronteerd. Zonder enige twijfel word ik het meest geraakt in sommige bewinddossiers. In de dossiers bewind kom je per definitie in contact komt met de meest kwetsbare mensen in onze maatschappij. Het raakt mij wanneer kinderen op zitting en in aanwezigheid van hun bejaarde, dementerende ouder kibbelen over wie van de kinderen wel of niet goed voor hem/haar zorgt. Of een situatie waarbij de ouders die beiden al jaren niet meer omkijken naar hun kind met een ernstige beperking zich plots manifesteren als de ideale bewindvoerder wanneer de instelling kort voor de meerderjarigheid van die jongere een beschermingsmaatregel aanvraagt. Gelukkig zijn deze situaties de uitzondering en ervaar ik vooral heel vaak de mooie en warme band die bestaat tussen deze beschermde personen, zowel met de familie en familie bewindvoerders, maar ook met de vele geëngageerde professionele bewindvoerders waarop het kanton Deinze beroep kan doen.

S&T: Kan u in het weekend en tijdens vakanties gemakkelijk de spreekwoordelijke knop omdraaien? Heeft u hobby's die u helpen om uw gedachten te verzetten?

Ik probeer tijdens de weekends en op vakantie de werkmodus uit te schakelen en volop tijd te maken voor mijn gezin, familie en vrienden. Het omraken van de spreekwoordelijke knop lukt eigenlijk vrij gemakkelijk, alhoewel het uiteraard wel voorkomt dat een aangrijpend dossier of een zwaar beraad even door mijn gedachten gaat. In mijn vrije tijd neem ik graag de tijd om lekker te koken of te gaan uiteten. Ik probeer ook tijd te maken om te bewegen. Ik kan enorm genieten van een lange wandeling of fietstocht bij voorkeur in volle natuur of uitwaaien aan zee. Ook een weekendje weg om te shoppen of wat cultuur op te snuiven zijn ideaal om het hoofd leeg te maken.

S&T: Hoe ziet u de rol van de advocaat voor uw zetel en waar kan hij/zij volgens u het verschil maken?

De advocaat ter zitting verwoordt de visie van zijn cliënt en zorgt- daar waar nodig- dat de emotie op zitting niet de bovenhand neemt. Ik waardeer absoluut de inspanningen die de advocaten ter zitting leveren, waarbij ik steeds mijn eigen tijd aan de balie in het achterhoofd hou. Ik ben van mening dat alle juridische actoren het zoeken naar een rechtvaardige en juridisch correcte oplossing voor ogen moeten hebben. Ik apprecieer een goede voorbereiding van het dossier door de advocaten - al mag ik daarover zeker en vast niet klagen - en het tijdig neerleggen van conclusies, zodat ook ik het dossier correct kan voorbereiden. Zeker tijdens de verzoeningszittingen kan en mag een advocaat pro-actief meedenken en suggesties doen voor een constructieve oplossing. Tot slot wil ik ook meegeven dat ik ook een heel grote appreciatie heb voor de vele professionele bewindvoerders die actief zijn in de bewinddossiers van het kanton Deinze en waarbij ik een zeer groot sociaal en maatschappelijk engagement voel.

S&T: Zet u in op bemiddeling?

Alhoewel ik al zeer sporadisch partijen heb bevestigd naar hun bereidheid om in een bemiddelingstraject te stappen, heb ik daartoe nog niemand kunnen overtuigen, althans niet bij mijn weten. Een bemiddelingstraject kan nochtans in bepaalde dossiers zeker een meerwaarde bieden voor een duurzaam herstel van de eerder stukgelopen situatie. Los van de externe bemiddelingstrajecten probeer ik evenwel ten volle in te zetten op het verzoenen van partijen.

S&T: Hoe heeft u de maatschappij, de rechtszoekenden en de dossiers de afgelopen jaren zien veranderen? Waar liggen volgens u de grote uitdagingen voor justitie?

Ik ben natuurlijk nog niet zo lang actief als vrederechter, dus ik grijp ook terug naar mijn vroegere bevindingen als advocaat. Naar mijn aanvoelen is de maatschappij individueler, mondiger maar ook vluchtiger geworden. Rechtszoekenden informeren zich vaker via internet. Door de niet gefilterde adviezen van 'meester Google' neemt de mondigheid toe. De bereidheid om compromissen te sluiten neemt af. Ik heb het gevoel dat burenruzies nu veel vaker escaleren door het versturen van ondoordachte mails of whatsapp-berichten naar elkaar.

Verder stel ik een substantiële toename van de bewinddossiers vast. Dit heeft volgens mij wellicht niet enkel te maken met de vergrijzing van de bevolking, maar ook met de ruimere bekendheid van dit systeem van gerechtelijke bescherming.

Verder is er natuurlijk de steeds toenemende digitalisering van justitie. Deze digitalisering maakt justitie voor velen veel toegankelijker en zorgt voor een vlottere verwerking voor de verschillende actoren. Anderzijds mogen we niet blind zijn voor de ontegensprekelijk bestaande digitale kloof. De digitalisering en de verwachting dat iedereen meegaat in deze evolutie kan net leiden tot een te hoge drempel voor de meest kwetsbaren in onze maatschappij die niet computervaardig zijn (de ouderen, mensen in armoede, ...). Voor wat betreft de bewinddossiers is er een digitale kloof geïnstalleerd op onze griffie, maar bij mijn weten wordt deze maar weinig geconsulteerd. De digitale kloof dreigt de kwetsbare burgers uit te sluiten van een vlotte toegang tot hun rechten. Ik hoop dat justitie dan ook blijft inzetten op de toegankelijkheid tot justitie voor elke rechtzoekende. Verder hoop ik dat justitie ondanks de structurele besparingen toch nadenkt hoe er kan ingezet worden op een werklasterlag, het voorzien van meer middelen en mensen op de werkvloer zodat de druk op de dagelijkse werking verlicht kan worden.

S&T: Wat mogen we u op professioneel vlak toewensen?

Graag zo veel mogelijk geslaagde verzoeningen, maar vooral een blijvend enthousiasme en geduld om in elke zaak te zoeken naar de meest passende beslissing. Tot slot en ja misschien een cliché: graag ook nog een gezonde "work-life"-balans.

Dank voor het gesprek!

De Vlaamse Conferentie

door mr. Sofie Lesandré

De VLC genoot van een fijn en actief voorjaar
De comedy night voor gevatte commentaar
Culturele activiteiten met duidelijk meer successen
Dan de benen loszwieren tijdens discussielessen

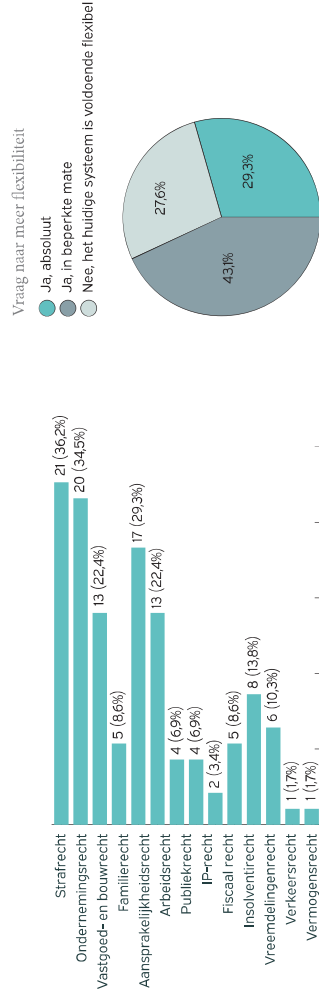
Al wandelend op zoek naar rechtvaardige rechters
Of tips ontvangen van echte onderzoekrechters
Wijn proeven tijdens een winetasting bij Parole
Of de seizoensafrekening, inmiddels vast protocol

Op 8 mei een queeste met een plechtig gebaar
7 jonge pleiters, in ieder geval eervol en achtbaar
Het Vlaamse pleituweel vol moed en sterk woord
7 winnaars die voor de beker balanceerden op een koord

Op 19 juni het zomerse slotevent in Gazon
Voor dit gerechtelijk jaar het laatste station

Wel&Wee Geboortes

Frances, dochter van Lysanne Aertssen
Billie, dochter van Anne-Sophie Claus
Niel, zoon van Pascale Rooms

De Commissie van Stagiairs nam dit gerechtelijk jaar een enquête af bij de advocaat-stagiairs over hun ervaringen met de beroepsopleiding. De bevraging werd eind april, kort na de exams van de eerstejaars stagiairs, verspreid. Daarbij werd gevraagd naar hoe stagiairs de beroepsopleiding vandaag ervaren, zowel inhoudelijk als praktisch.

In totaal namen 58 advocaat-stagiairs aan de bevraging deel, evenwichtig verdeeld over de drie stagejaren: 26,2 % eerstejaars, 37,9 % tweedejaars en 25,9 % derdejaars.

In het begin van de enquête werd gepolst naar de concrete rechtsstakken waarin de deelnemende stagiairs hoofdzakelijk actief zijn. Uit de bovenstaande grafiek blijkt dat daarin een grote verscheidenheid bestaat:

Flexibiliteit blijft een pijnpunt

Een eerste duidelijke trend is de vraag naar meer flexibiliteit. Meer dan 70% van de respondenten vindt dat de beroepsopleiding op dit vlak voor verbetering vatbaar is.

Open antwoorden verwijzen vooral naar:

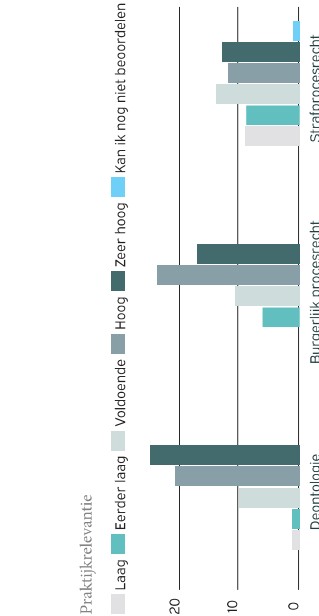
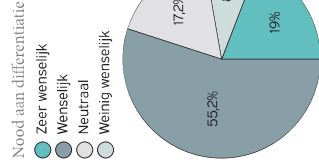
- meer gespreide planning,
- soepelere leswissels bij zittingen of dringende dossiers,
- hybride of digitale alternatieven,
- vrijstellingen op basis van relevante praktijkervaring.

Voor veel stagiairs blijkt de combinatie van dossiers, zittingen en opleiding nog steeds moeilijk. Zoals één stagiair het verwoordde: *"Wanneer een zitting of dringend dossier samenvalt met een werkcollege, voelt het alsof je moet kiezen tussen je opleiding en je cliënten."*

Vraag naar differentiatie per praktijkgebied

Daarnaast is er de vraag naar inhoudelijke differentiatie. Bijna drie kwart van de respondenten vindt dat de beroepsopleiding beter zou kunnen worden afgestemd op het praktijkgebied waarin de stagiair actief is door bijvoorbeeld te werken met keuzevakken.

Een respondent formuleerde het als volgt: *"Ik kom in mijn praktijk nooit in aanraking met strafrecht, maar word hier wel op geëvalueerd alsof dit een kernonderdeel van mijn dagelijkse praktijk is."* Dit raakt aan een fundamentele beleidsvraag: moet elke advocaat-stagiair exact hetzelfde curriculum volgen, ongeacht praktijkdoel?

Praktijkrelevantie van de examenvakken
Bij de examenvakken scoren deontologie en burgerlijk procesrecht het sterkst.

Deontologie wordt door een ruime meerderheid als hoog tot zeer hoog relevant beschouwd, al komt het in de open vragen wel een meerdere keren aan bod dat er nog meer zou kunnen worden ingespeeld op casussen en praktische tips voor veelvoorkomende kwesties. Ook burgerlijk procesrecht wordt algemeen positief beoordeeld.

Strafprocesrecht kent daarentegen een veel meer verdeelde beoordeling. Hoewel een deel van de stagiairs dit vak als zeer relevant ervaart (43%, voornamelijk stagiairs actief in het strafrecht), geeft een aanzienlijke groep aan dat de relevantie beperkt is (31%, vooral stagiairs die niet actief zijn in het strafrecht).

Ook hier keert dus de vraag naar differentiatie terug.

Wat de voor deze drie vakken gehanteerde examenvorm betreft,

Evaluatie van de overige opleidingsonderdelen

Niet alle opleidingsonderdelen worden even positief beoordeeld onder de twee- en derdejaars.

De best scorende onderdelen op vlak van praktijkrelevantie zijn:

- beroepsaansprakelijkheid;
- schriftelijke communicatie;
- pleitoefening;
- juridische bijstand.

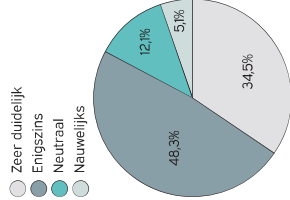
Minder sterk scoren:

- GDPR;
- boekhouding;
- ondernemen en kantoororganisatie.

Vooral "ondernemen en kantoororganisatie" krijgt opvallend lage scores, zowel qua inhoudelijke relevantie als qua didactische uitwerking. Uit de toelichtingen van de stagiairs blijkt dat deze lagere scores voornamelijk te verklaren zijn door een gebrek aan directe aansluiting bij de dagelijkse stagepraktijk, een te theoretische benadering en de aanzienlijke tijdsinvestering die sommige onderdelen vergen in verhouding tot de ervaren meerwaarde.

Ook de didactische uitwerking van verschillende opleidingsonderdelen scoort eerder matig. Stagiairs geven daarbij aan dat sommige lessen te veel aanvoelen als een verlengstuk van de universitaire opleiding, terwijl de nood net groter is aan interactieve sessies, concrete praktijkvoorbeelden en onmiddellijk toepasbare handvatten.

Meerwaarde werkcolleges ten opzichte van online lessen

Worden de juiste competenties aangeleerd?

Wanneer gevraagd werd of de beroepsopleiding de juiste competenties aanleert met het oog op een efficiënte en kwaliteitsvolle praktijkvoering, antwoordt slechts 3% uitgesproken positief.

De meerderheid (52%) oordeelt dat dit "in voldoende mate" gebeurt. Daartegenover staat echter dat 45% van de stagiairs vindt dat dit slechts in beperkte of zeer beperkte mate gebeurt.

In de open antwoorden keren steeds dezelfde competenties terug die volgens stagiairs onderbelicht blijven:

- praktisch procederen;
- processtrategie;
- clientcommunicatie;
- dossierbeheer;
- kantoorvoering.

Met andere woorden: niet de juridische kennis op zich wordt in vraag gesteld, maar wel de vertaling ervan naar de dagelijkse praktijk.

Werkcolleges scoren duidelijk beter dan online lessen

Een van de meest opvallende resultaten betreft de werkvormen.

De vooraf online te bekijken lessen worden gematigd positief beoordeeld. De werkcolleges daarentegen worden door een ruime meerderheid als nuttig ervaren en worden duidelijk als meerwaarde gezien.

Stagiairs waarderen vooral:

- interactie,
- praktijkvoorbeelden,
- casusbesprekingen,
- onmiddellijk toepasbare tips.

Zoals één stagiair opmerkte: "*Sommige lessen volden nog te veel als een universiteitcollege, terwijl wij vooral nood hebben aan praktische handvatten.*" Dat bevestigt dat stagiairs vooral meerwaarde ervaren in interactieve, praktijkgerichte werkvormen.

Conclusie

De bevraging toont aan dat de beroepsopleiding nog steeds breed gedragen wordt, maar dat stagiairs duidelijke verbeterpunten signaleren. Vooral de beperkte flexibiliteit, het gebrek aan differentiatie tussen praktijkdomeinen en het verplicht examineren in vakken die voor een aanzienlijk deel van de stagiairs weinig praktijkrelevant zijn, keren systematisch terug in de antwoorden.

Daarnaast blijkt er een duidelijke voorkeur voor interactieve en praktijkgerichte werkvormen, zoals werkcolleges en casusbesprekingen, boven meer klassieke theoretische lesvormen.

Voor de balies en de OVB ligt hier een belangrijke opportuniteit. Een beroepsopleiding die meer ruimte laat voor differentiatie, sterker inzet op praktijkgerichte evaluaties en flexibeler inspecteert op de realiteit van de stagepraktijk, zou niet alleen beter aansluiten bij de dagelijkse beroepsuitoefening, maar ook bij de verwachtingen van de volgende generatie advocaten. De volledige resultaten van deze bevraging worden door de Commissie van Stagiairs desgevallend graag gedeeld met geïnteresseerden.

door mr. Dirk Van de Gehuchte

Jan Alleman

Jan komt (niet) eten

Televisie werkt nivellerend. Klasse verschillen worden zachtjes weg gemas-seerd met de olie van het entertainment.

Neem nu een zender als Vier. De zender is zowat de privé eigendom van één van de rijkste mannen van Vlaanderen, maar van hoogmoed in de programmering valt niets te merken. Vooral het programma "Komen eten" was zeer populair ten huize

Alleman. Jan, zijn vrouw en kinderen, genoten er allen van te zien hoe zowel gereputeerde universiteitsprofessoren als figuren die vooral op televisie kwamen omdat ze veel op televisie kwamen (zgn. mediagiganten) zowat alles over hadden voor een mes. De meesten hadden er geen probleem mee hun huis open te stellen voor televisiekijskend Vlaanderen, en meten een groot deel van hun privacy te grabbel te gooien. Dit alles dus voor een mes. Jan had het even nagekeken op Bol.com. Een "Shinrai Knives - Damascus Print Kokemes 20 cm" in carbon staal kost minder dan 50,- €. Daarvoor geeft een professor, androloog-endocrinoloog in het UZ Gent nog geen 10 minuten consultatie, laat staan dat hij daarvoor drie onbekenden in zijn huis zou te souperen vragen, en tegelijk zijn privé leven op de buis gooien. En toch, mediageilheid is ook geilheid.

Waar denk je aan Jan? Mevrouw Alleman had haar echtgenoot taxerend opgenomen. Jan besefte dat hij het met het klas-sieke "nergens" niet zou redden. "Ik dacht aan "Komen Eten". "Is dat niet toevallig" "Ik ook". "Je zei onlangs dat de sociale contacten aan de balie er op achteruit gingen. Is dat geen idee? Komen Eten tussen telkens vier advocaten, door het lot aangeduid". "Dat komt niet op televi-sie" protesteerde Jan. "Nee, maar er kan telkens een leuke reportage over gemaakt worden in Strop en Toga" riposteerde zijn echtgenote.

"Wie gaat dat lezen" vroeg Jan. "Ja, je moet natuurlijk de keus van kandidaten een beetje sturen replicerende zijn echte-note. Er moeten toch telkens enkele BC's bij zitten". "BC's?" "Ja, bekende confraters. Een gekende strafpleiter bijvoorbeeld". Jan dacht na. "Te riskant. Daar zitten uiteraard wel interessante mensen tus-sen, maar bij anderen riskeer je dat de maaltijd bijzonder snel verteert, omdat ze vooral gebakken lucht serveren." "Dan misschien een lid van de Raad?" "Ik denk het niet. Die zijn de laatste jaren zo vaak gevoederd met broodjes en water, in die mate dat ze er zijn gaan in geloven dat dit een exotisch menu "à la Bastille" is".

"Een academicus?" probeerde mevrouw Alleman nog. "No way. Die gaan zich zeer grondig voorbereiden, om dan iets on-verteerbaars te serveren" "Iemand vanuit de sociale advocatuur?" "En dan een kom rijst voorgeschoven krijgen uit solidari-teit? Bovendien zie ik die niet scoren voor sfeer en gezelligheid. Ons een schuldcom-plex aanpraten, dat wel, maar daarbij zal het blijven". "Ik weet het, er is toch die advocaat die soms een keppeltje draagt, hoe noemt hij weer?" "Confrater Rieder. Dat wil je echt niet: vooreerst zijn koosjer Zwitserse radletten niet te vreten. Daarbij komt nog, moest hij het mes niet winnen, dat hij de ganse procedure aanvecht."

"Nee, mijn liefje, ik denk niet dat we de sociale contacten aan de balie kunnen verbeteren door een televisieformat na te apen. Tenzij misschien, hoe noemt dat programma weer met dat eiland?" "Het Eiland?" "Nee, het was een Engelse naam, oh ja, Temptation Island".

"Alleman, ga conclusies schrijven". En zo besloot mevrouw Alleman een inter-es-sante gedachtenwisseling over de sociale contacten aan de Gentse balie.

Project-ontwikkeling met gevoel

Betrouwbare herontwikkeling van familiaal patrimonium

Wanneer families nadenken over de toekomst van hun patrimonium, bent u vaak hun eerste vertrouwenspersoon. In dat traject kan een discrete en deskundige partner het verschil maken.

Volus, de projectontwikkelingstak van de familie Van Tornhout, bouwt op meer dan 60 jaar ervaring in bouw en vastgoed. Wij zijn gespecialiseerd in de herontwikkeling van

familiaal patrimonium, waar zorg, tact en respect voor de emotionele waarde centraal staan.

Van ouderlijke woning tot bedrijfszite: we begeleiden elke herbestemming met transparantie, expertise en oog voor wat voor de familie telt. Zo kunt u uw cliënten met vertrouwen naar ons doorverwijzen.

Een betrouwbare partner voor uw cliënten?

Ontdek onze aanpak via www.volus.be of scan de code.

VOLUS
REAL ESTATE
TAALGEBOUW VAN TORNHOUT

Een verzekeringsplan op uw maat? Wij helpen u graag op weg.

Het is makkelijk verloren lopen in de verzekeringswereld.

Vanbreda Risk & Benefits toont u graag de juiste weg naar een **verzekeringsplan** beroepsaansprakelijkheid op maat.

Als toonaangevende verzekeringsmakelaar en consultant leveren wij op dit vlak reeds jarenlang oplossingen aan de **Ordes van Advocaten en de Orde van Vlaamse Balies**.

Bent u als advocaat in het bezit van een kunstcollectie, dan kunt u terecht bij onze **Fine Art Division**. Dankzij onze exclusieve samenwerking met nicheverzekeraars in kunst- en antiekverzekeringen én gespecialiseerde experts, kunnen wij u nu ook een verzekering op maat van uw privécollectie garanderen.

U merkt het: zowel in uw beroeps- als in uw privéleven kunt u vertrouwen op Vanbreda Risk & Benefits.

www.vanbreda.be / www.eosrisq.be

vanbreda
RISK & BENEFITS

Contactinfo
Vanbreda Risk & Benefits
Plantin en Moretuslei 297
2140 Antwerpen
Tel. + 32 3 217 67 67
info@vanbreda.be

4000 aangesloten advocaten, dat pleit voor Xerius!

Luister naar de argumenten van uw confraters en sluit ook aan bij Xerius, het grootste sociaal verzekeringsfonds voor advocaten.

Overstappen naar Xerius is gratis en gemakkelijk via www.xerius.be/overstappen

UW VOORDELEN

advies van topkwaliteit
toegang tot de informatie in uw digitaal dossier
de laagste werkingskosten in de sector: slechts 3,05%
gratis persoonlijke pensioenberekening en bijhorende begeleiding

PRECURA, uw verzekering tegen inkomensverlies bij ziekte en ongeval.

Uw professionele carrière draait wellicht op volle toeren, maar er zijn van die dingen die u niet ziet aankomen – waarschuwingssignalen of niet: een depressie, burn-out of een banaal ongeluk met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. PRECURA biedt u op dat moment een stevige bescherming tegen inkomensverlies. Bij PRECURA bent u méér dan een polisnummer alleen. Zo zorgt onze Disability Case Manager (DCM) voor een persoonlijke begeleiding in geval van ziekte of ongeval.

U kiest bij PRECURA zélf de hoogte van uw vervangingsinkomen. Via uw Balie kan u zich aansluiten bij de collectieve Basiswaarborg "Prevoca". U kan uw dagvergoeding ook optrekken "à la carte" via onze individuele inkomensverzekering "Precura". Tot slot kan u zich ook via uw advocatenkantoor supplementair verzekeren onder de noemer "Prevoca Office". Sta even stil bij het belang van uw inkomensverzekering en contacteer ons: 02 304 11 11. Wij zorgen voor uw financiële gemoedsrust.

www.precura.be

 	 	 	
Uw collectieve inkomens-verzekering via uw Balie	Uw bijkomende individuele inkomens-verzekering	Uw collectieve inkomens-verzekering op maat van kantoren en associaties	Bescherm uw inkomen en de omzet van uw vennootschap bij ziekte en ongeval

precura
verzekeringen - assurances

Romeinsesteenweg 564 A
1853 Grimbergen
(Strombeek-Bever)
T 02 304 11 11
F 02 304 11 10
info@precura.be
www.precura.be